

KOMMUNISTISK POLITIK

ACHTUNG! BUSH KOMMT!

Uønsket i Europa
YANKEE GO HOME!

Nr. 11

6. årg.

2002

25. maj -

7. juni

Støttepris 12 kr.

TEMA: DANSK VELFÆRD - EN SAGA BLOT

- Dansk velfærdsmodel - en saga blot s. 2 ● Sharon og selvmordsbomberne s. 3 ●
'Vækst med vilje' s. 4 ● Danmark: Velfærden der forsvandt s. 5 ●
Kommunal nedskæringsbølge s. 6 ● Deltidsprotester landet over s. 8 ●
Vandpytten s. 11 ● Onkel Hans og lille Peter ser Tarzan s. 12 ●
Carter på Cuba s. 14 ● Bush i Berlin s. 15 ● Union med præsident og det hele s. 18 ●
Højredrejning og modstand s. 20 ● Debat s. 22 ● Deltidslov i strid modvinds. 24

Den danske velfærdsmodel – en saga blot

KOMMUNISTISK POLITIK

En internationalt kendt 'velfærdsforsker', den svenske professor Walter Korpi, har stået i spidsen for Magtudredningens analyse af den danske 'velfærdsmodel'. Analysen blev offentliggjort i denne uge, og dens skarpe konklusioner skærer det ud i pap: **Den 'danske velfærdsmodel' eksisterer ikke.**

Den er blevet godt og grundigt elimineret siden 1980 gennem konstante nedskæringer og besparelser på de sociale budgetter: Danmark ligner i stadig højere grad USA og Storbritannien, siger undersøgelsen. Den ny danske 'velfærdsmodel' er liberalismens – den gamle og ny – forestillinger og praksis.

- *Sammenlignet med de nordiske lande og en række OECD-lande sakker Danmark bagud. Når det gælder de sociale ydelser, er Danmark et af de lande, der har haft de største nedskæringer efter 1980, siger Korpi, der konkluderer: - Tendensen imod større indkomstforskelle fortsætter.*

Det er selvfølgelig ikke en ny konklusion for kommunister eller klassebevidste mennesker, der har bekæmpet denne baglæns udvikling mod 1930'erne i sidste århundrede og tiden før med næb og kløer gennem årtier. Det eneste nye er, at konklusionen nu får 'videnskabeligt belæg'.

Slagtningen af den særlige danske model og dens erstatning med den klassiske kapitalismes 'velfærdsmodel' er i virkeligheden foregået over tre perioder, der allerede har været adskillige årtier længere, end da den danske og skandinaviske model kulminerede i 60'erne og på grund af særlige historiske omstændigheder anbragte de nordiske lande som internationale forbilleder for velfærd, først og fremmest som en modmodel til socialismen.

Første fase var EU-medlemskabet og tilpasningen hertil under Anker Jørgensens socialdemokratiske regeringer 1972-82 (med et kort Hartling-interval, der gik i samme retning).

Den næste var Schlüter-perioden '82-92, et sort nedskæringsårti, som tog det store hug for at eliminere den særlige danske model.

Den tredje var Nyrup, som traskede videre i Schlüters

monopolglade fodspor og EU-loyalt hamrede sømmene i på velfærdsstatens ligkiste, så kun enkelte sørgelige jordiske levninger er tilbage.

Anders Foghs regering, støttet på Dansk Folkeparti, repræsenterer den herskende klasses program efter jordfæstelsen, opbygningen af en 'ny model' med det tillokkende navn 'minimalstaten': minimal velfærd for det store flertal, maksimal frihed for monopolerne til udbytning og udplyndring af arbejderne og hele befolkningen.

Den sidste glasur over den kapitalistiske røverstat, som er et redskab i de herskendes hænder, til varetagelse af deres interesser, er i færd med at forsvinde i en flom af fraser om borgernes frie valg og muligheder.

I sin tid opnåede Socialdemokratiet en stor prestige i arbejderklassen ved at præsentere den danske velfærdsmodel som et ægtefødt barn af det socialdemokratiske klassesamarbejde. Men hovedparten af dens positive sider var simpelthen krav, som arbejderklassen havde rejst og kæmpet for gennem årtier, ikke mindst anført af det kommunistiske parti. Socialdemokratiet fik så at sige 'æren' for klassens kamp. Til gengæld har partiet spillet en hovedrolle i *afviklingen* af den danske velfærdsmodel i samme øjeblik, det blev sat på de herskendes program – det vil sige, hvor de ikke længere følte, at sådanne reformer og indrømmelser til arbejderklassen var nødvendige for at undgå 'social ustabilitet' og revolutionær massekamp.

Socialdemokratiet har derved mistet sin kredit i arbejderklassen – mens den såkaldte venstrefløj (som SF og førhen det revisionistiske DKP, i dag Enhedslisten) har konkurreret om at være det mest indflydelsesrige halehæng til det store og undertiden regeringsbærende klassesamarbejdsparti. Det har gjort det væsentligt nemmere at likvidere den danske velfærdsmodel. Denne kendsgerning sætter også den nuværende kamp mod Fogh og Co. og den råkapitalistiske minimalstat i relief: Den kan aldrig føre til virkelige resultater, hvis den fortsætter halehængt til Soc.dem. – men kun i kamp mod den ødelæggende socialdemokratiske klassesamarbejdslinje, som var den danske velfærdsmodels gravlægger.

Redaktionen 20. maj 2002

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTISKE

Adresse

c/o Oktober Forlag
Willemoesgade 58 E,
2100 København Ø.
Tlf. 35 43 49 50.
Fax 35 43 49 59.
e-mail:
apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement

Hverdage 15 - 17.30
Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis
KP's Homepage:
home8.inet.tele.dk/oktober
**APK's Homepage/
Netavisen:**
www.apk2000.dk
ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (13 nr.) 175 kr.
År (26 nr.) 300 kr.
Betales til
Foreningen Oktober Forlag
Giro 1-663-4271
—
Deadline for indlæg til næste nr.
fredag den 31. maj 2002

Sharon og selvmordsbomberne

De to hovedskikkelser i den globale 'krig mod terror' og i den konkrete udryddelseskrig mod det palæstinensiske folk - George W. Bush og Ariel Sharon - havde næppe fået indledt deres samtaler i Det Hvide Hus, før en selvmordsbombe eksploderede i den israelske kystby Rishon Lezion, syd for Tel Aviv. 16 blev dræbt og hen ved 40 såret, da en natklub, hvor feststemte israelere slappede af, blev rystet af en kraftig eksplosion, som fik en etage til at styrte sammen. Det palæstinensiske Hamas påtog sig ansvaret.

Sharon ville rapportere om en vellykket militæroffensiv, som har lagt de besatte områder i ruiner, taget kvælergreb på hele den palæstinensiske befolkning, der holdes indespærret i snævre lejligheder med udgangsforbud, som dyr i bur. Den har ødelagt selvstyrets institutioner og en stor del af det palæstinensiske civilsamfund, dræbt og henrettet hundreder af palæstinensere og begået massakrer, som det internationale samfund ikke tillades at undersøge. Alt sammen med Bushs og hans regerings både stiltiende og udtrykkelige samtykke. For amerikanske penge og med amerikanske våben.

Operation 'Defensive Shield', som den langtrukne, ulovlige og barbariske israelske massakre er blevet kaldt, har til formål at gennemtvinge Sharons politik med militære midler: at lægge et beskyttelsesskjold omkring Israel (at gøre det 'usårligt for terroristangreb', bl.a. ved at knuse de palæstinensiske modstandsorganisationer og det palæstinensiske selvstyre) og samtidig forvandle de besatte områder til en de facto bantustan, med et militært jerngreb om et opsplittet Palæstina, der ville fjerne enhver mulighed for reel selvstændig statslig eksistens fra starten. 'Sikkerhed for Israel' og 'Kvælergreb om Palæstina' var ideen. Så at sige Sharons mindstemål. Hans egentlige drøm er et Storisrael på alle de palæstinensiske områder og fordrielse af palæstinenserne.

Den timede selvmordsbombe afslø-

rede Sharons selvbedrag og hans politiks fallit. Israel er ikke beskyttet mod attentater på israelsk grund, på trods af likvideringerne og arrestationerne af tusindvis af palæstinensiske frihedskæmpere. Sharon har opdraget en hel generation af unge palæstinensere til at yde de største ofre i kampen for et frit og selvstændigt Palæstina.

Selvmordsbomberne, der fordømmes som udtryk for blind og fanatisk terrorisme, er et militært underlegent og barbarisk undertrykt folks kampmiddel. Den palæstinensiske modterror - i omfang langt mindre, og i teknisk henseende uendelig primitiv i forhold til de amerikansk-israelske terrorredskaber som F16-fly, Apache-helikoptere, tanks og sporingsudstyr - gør sin virkning. Det er derfor, Bush og Sha-

ron for enhver pris vil knuse den.

Først og fremmest har bomberne og attentaterne en politisk betydning. De viser, at Sharons drøm om militær underkastelse af palæstinenserne er en ønskedrøm. At den eneste mulige løsning i sidste ende er politisk: anerkendelse af palæstinenserne fulde rettigheder. Israel er ikke usårligt og vil aldrig blive det. Det kan tilmed rammes i samme moment, hvor Sharon og Bush stikker hovederne sammen. Selvmordsbomberne har også en anden virkning - de undergraver den israelske økonomi. Israel er på bankerottens rand, og kun de enorme amerikanske tilskud gør Sharon i stand til at føre den langvarige og brutale krig, han har indledt. Turistindustrien er tilintetgjort: De fleste turister i Israel i øjeblikket er internationale fredsvagter ...

Selvom den militære betydning af den palæstinensiske modterror er begrænset, er den også reel. Skønt den israelske og amerikanske propaganda slår kraftig mønt af 'terroren', frem-

tvinger den en polarisering i Israel, indbefattet den israelske hær, og undergraver troen på, at Sharons militaristiske undertrykkelseskurs kan holde, hvad den lover: et sikkert Israel, hvor befolkningen kan more sig på natklubber, mens palæstinenserne holdes i bur.

Det sætter en tyk streg under den historiske sandhed, at et folk, der undertrykker et andet, aldrig selv kan være frit. At den israelske undertrykkernation må forvandles til noget andet. Den må stoppe undertrykkelsen og anerkende palæstinenserne rettigheder - eller i sidste ende forgå i indre splid og ydre kamp ...

Sharon satte kursen mod Tel Aviv, bebudede hævn og indkaldte reservisterne til et storangreb på Gaza. Sidste gang han var til samtaler i Washington, vendte han hjem med Operation 'Defensive Shield' og massakren i Jenin. Hvor mange nye Jenin'er har slagteren fra Sabra, Shatila og Vestbredden forberedt? Sharon kender kun én kurs: Den militære undertrykkelse, massakrerne. Palæstinenserne i Gaza, civile og modstandsfolk, forberedte sig på forbitret kamp mod den israelske statsterror ... og så blev det afblæst eller udsat.

Den normale daglige besættelsesterror fortsætter, men der blev fundet en 'løsning' på belejringen af Fødselskirken, den frigivne Arafat lovede reformer af selvstyret og nye valg. Han har tilsyneladende accepteret, at en tidligere CIA-chef skal være monitor for genopbygningen af et sikkerhedsapparat. Tre arabiske lande, Jordan, Saudiarabien og Syrien, kom ud med angreb på 'palæstinensisk terror'. Sharons Likud-parti vedtog, at palæstinenserne aldrig skal have en stat. En pilrådden 'fredsproces' under amerikansk overopsyn kan være på vej. Intifadaen skal stoppes. Men palæstinenserne vil ikke længere lade sig spise af med løfter om steg i himlen. De vil have en levedygtig stat, baseret på 1967-grænserne - NU!

-lv

Vækst med vilje - og helt på kapitalens betingelser

Arbejdstempoet og arbejdstiden skal kraftigt i vejret, ferierne forkortes, efterlønsordningerne undergraves

Højre regeringens seneste udspil om øget økonomisk vækst er skræddersyet efter arbejdsgivernes behov: Alle regler, som begrænser arbejdsgivernes muligheder for maksimal profit og udnyttelse af arbejdskraften fuldt ud, skal udvandes eller fjernes. Både arbejdstempoet og arbejdstiden skal sættes kraftigt i vejret, ferierne forkortes "frivilligt", efterlønsordningerne undergraves yderligere, mens det tredje, grå arbejdsmarked udbygges yderligere.

Økonomi- og erhvervsministeren præsenterede regeringens udspil, beteges som vækststrategi og er døbt "Vækst med vilje", med følgende sva-

da: *"Uden en offensiv vækstpolitik vil Danmark sakke bagud i konkurrencen i den globale vidensøkonomi. Der vil blive færre job, og vi vil få svært ved at forbedre hospitaler, skoler og ældreomsorg."*

Det danske samfund skal fornys og den økonomiske vækst fremmes "via større frihed og virkelyst - både for den enkelte og for virksomhederne. I gøre op med systemer og regler, der mindsker incitamenterne til at yde en ekstra indsats, at vælge en tilværelse som selvstændig erhvervsdrivende og/eller gå fra overførselsindkomst til fast arbejde. Danmark skal på alle områder være i front blandt OECD-landene."

Sammenholder man 'vækstudspillet' med de mange politiske initiativer, som regeringen allerede har taget, viser det sig hurtigt, at det reelt handler om at sikre kapitalens vækstbetingelser bedst muligt. Skrælles det glitrende ind-

pakningspapir bort, er der tale om et rent gavebord for kapitalen og et slet skjult forsvar for en arbejderfjendsk politik.

Den stærkt opreklamerede frihed tilfalder alene kapitalen. En række "administrative byrder", som hindrer storkapitalens frie udfoldelsesmuligheder, så som kontrol med arbejdsmiljøet, overholdelse af skattelovgivningen og begrænsningerne i anvendelse af deltid, overarbejde m.m., skal lettes eller fjernes totalt, mens den arbejdende befolkning skal tvinges til at knokle endnu hårdere og arbejde længere til ringere og løn- og arbejdsforhold.

Det fremgår af den førte beskæftigelses- og arbejdsmarkedspolitik med al tydelighed, hvad der forstås ved "fjernelse af unødige administrative byrder". Arbejdstilsynets muligheder for at føre en effektiv kontrol med virksomhederne er blevet voldsomt for-

Dorte Grenå: Velfærd og minimalstat

VK-regeringen har fra sin første dag gjort sig upopulær. Dens brutale klassepolitik til fordel for monopolerne og de rige har på en lang række områder vakt til modstand.

- Den nuværende regering har siddet på taburetterne i mindre end et halvt år - og den er raslet ned i opinionstallene, siger APKs formand Dorte Grenå.

- Det er ikke tilfældigt: for det første varede det ikke længe, før den kastede valgsælvet og indledte en offensiv på alt, hvad der var tilbage af solidariske ordninger, og et nedskæringsfelt-

tog i forbindelse med finansloven, som sjældent er set. For det andet reagerede folk på angrebene: først de unge, skoleleverne og de studerende, så arbejderne og mange andre. Farumskandalen har også vist folk, hvad der egentlig skjuler sig bag den velfriserede og pr-forskønnede overflade og bag al snakken om frit valg og større individuelle muligheder: korruption og fest ved de riges bord..

- Derfor taler man nu om, at 'statsministereffekten' er udeblevet, og meningsmålingerne vipper omkring et regeringsskifte.

KP: - *Men tror du de mange protester gør virkning?*

- Det er der slet ingen tvivl om, siger Dorte. Det er meget sjældent, politiske protester kan stoppe et bebudet angreb, men de kan modificeres, og først og fremmest har de mange protester en langtidsvirkning: de lærer folk selv at slås - i stedet for at lade sig repræsentere af kapitalens parla-

mentarikere af den ene og anden afskygning. Det er vigtigt at dampen ikke går af protesterne, for Fogh har en mission: at fjerne de allersidste rester af den gamle velfærdsmodel og erstatte den med den kapitalistiske junglelov kaldet minimalstat.

Det betyder f.eks. at arbejdstiden skal sættes op og arbejdskraften gøres mere fleksibel. Regeringens såkaldte vækstplan takler om at redde velfærd, men den går simpelthen ud på at øge monopolernes profitter ved at presse befolkningens arbejdskraft til det yderste - under dårligere vilkår og til ringere betaling. Disciplinering af alt og alle, med tvang og økonomisk magt - det er Fogh-regeringens metode, som den har lurt af i USA og UK.

Der er reelt ikke noget valg for det store flertal af danskere: enten lærer vi at slås for vores rettigheder og stopper Fogh og hans flok - eller også bliver vi ofre for hans pistolpolitik for indførelse af den minimalstat, han arbejder for.

Faneborg foran Christiansborg

ringede, på linie med Told og Skats muligheder for at se virksomhederne efter i sømmene. Det er mere og andet end besværlige og unødvendige administrative byrder, der afskaffes.

Prisen betales af arbejderklassen i form af forringet arbejdsmiljø og af den brede befolkning i det hele taget i form af milliardbeløb i nye "skjulte" skattefordele til erhvervslivet som en følge af en langt mere vilkårlig kontrol.

Og vi har kun set begyndelsen. Stort set samtlige gældende begrænsninger i at kunne opnå maksimalprofitter skal fjernes - samtidig med, at de offentlige udgifter presses helt i bund, mens uddannelsessystemet målrettes efter erhvervslivets behov og direkte underlægges erhvervslivets styring. Dethel-

sælges som øget frihed for den enkelte plus mindre af statskontrol og bureaukrati. Men ligegyldigt hvor mange gange regeringen påstår, at der er tale om at udvide lønmodtagernes frihed til selv at bestemme over egne arbejdsforhold, er politikken kendetegnet ved mest at bestå af foranstaltninger, som alene styrker arbejdsgivernes muligheder for at tvinge folk til at arbejde, når og hvor det passer i deres kram.

Deltidsloven er et skoleeksempel på, hvis interesser regeringen varetager. Loven er udformet, så den giver arbejdsgiverne muligheder for at udnytte deltid helt efter forgodtbefindende, mens den såkaldte frihed for lønmodtagerne til at vælge at gå på deltid intet er værd. Senere kommer

turen til den ugentlige arbejdstid, som skal presses i vejret, og angreb på ferien, der skal presses ned under de 6 uger, der i dag er overenskomstmæssigt bestemt. Om det sker via deciderede indgreb i overenskomsterne eller ved implementering i overenskomsterne "ad frivillig vej", er uvist.

Samtidig skal flere tvinges ud på arbejdsmarkedet som løntrykkere og ekstremt billig arbejdskraft uden faglige rettigheder for på den måde yderligere at kunne svække arbejderklassens kampkraft og forringe gældende løn- og arbejdsforhold, samtidig med at muligheden for at føre faglig kamp svækkes via angreb på de overenskomstsikrede rettigheder og direkte overenskomstindgreb.

Udspillet "Vækst med vilje" kommer ganske vist ikke med ret mange konkrete nye forslag, og da slet ingen "visionære" forslag. Derimod er

Det er mere tale om et forsøg på at forsvare den reaktionære arbejdsmarkeds- og socialpolitik, som regeringen står for, nemlig indførelsen af Minimalstaten - i bedste EU-ånd, ved at iklæde den falske gevandter i håb om, at den borgerlige presse som sædvanlig vil gøre sit til at fremme bedraget af den danske befolkning.

Mo/Od

Danmark - velfærden der forsvandt

Tyve års borgerlig og socialdemokratisk social nedskæringspolitik har forvandlet alle påstande om, at Danmark er et velfærdssamfund, til rene myter. Danmark er langt fra noget smørhul. Tværtimod. Vi nærmer os med raske USA og England på det sociale område, slår svensk undersøgelse fast.

Nedbrydningen af den danske velfærdsstat har sat sine spor. Den danske befolkning kan lige så godt en gang for alle gøre op med myten om, at vi bor i et velfærdssamfund. Den tid er, i det omfang den da nogensinde har eksisteret, en saga blot. Det fremgår tydeligt af den seneste analyse af det danske velfærdssamfund, som den anerkendte svenske velfærdsforsker, professor Walther Korpi, netop har foretaget.

Der er sket så voldsomme nedskæ-

ringer i de danske sociale ydelser (også kaldet velfærdsydelserne), at Danmark er sakket langt. langt bagud, både i forhold til nordiske lande og en række OECD-lande. Sammenlignet med lande som Sverige, Tyskland, Holland og Storbritannien er Danmark, næst efter Storbritannien det land, der har skåret voldsomt ned på de sociale ydelser.

Hvor erstatningsgraden i forbindelse med sygdom, arbejdsulykker og arbejdsløshed "kun" er faldet 2 pct. i Tyskland og 13-14 pct. i Holland og Sverige, mod i Danmark 22 pct. For folkepensionen og børnetilskuddene indtager Danmark ikke en topplacering, når det drejer sig om nedskæringer, men er placeret nogenlunde i midten, og mindstesatserne er endnu forholdvis høje. Det synes dog kun at være et spørgsmål

om tid, for de også falder drastisk. Velfærdstaten er afgået ved døden.

Som den svenske velfærdsforsker slår fast "fortsætter tendensen imod større indkomstforskelle. Det giver en risiko for et mere opsplittet og mindre solidarisk samfund, hvor de sociale ordninger kun er for samfundets svageste" (og er en ren discounthjælp, der stort set ikke til at klare sig for).

VelfærdsDanmark er en saga blot, og det bliver med den nuværende højreregering garanteret værre endnu, men samtlige danske regeringer de seneste 20 år bærer i fællesskab ansvaret for den asociale udvikling, der har betydet, at Danmark er raslet ned af velfærds-skalaen.

To årtiers nedskæringspolitik har sat sine spor.

Kommuner og amter:**Nedskæringsbølge til efteråret**

Alle har travlt med at løbe for ansvaret for de kommunale og amtslige nedskæringsbudgetter, der venter til efteråret: forringelser på folkeskolen, daginstitutionsområdet, inden for ældreomsorgen - og endnu en fyringsbølge af offentligt ansatte i kommuner og amter er på trapperne

Der er ingen udsigt til lempelser af de voldsomme nedskæringer, der er på vej i amter og kommuner. Højreregeringens stærkt opreklamerede skatkestop samt de årlige håndfæstninger mellem staten (læs: regeringen), Amtsrådsforeningen og Kommunernes Landsforening skal resultere i nye omfattende nedskæringer i den offentlige service. Vel at mærke uden brok fra kommunernes og amternes side eller fra de egentlige ofre.

Budskabet fra statsminister Anders Fogh Rasmussen er krystalklart før forhandlingerne om en kommende økonomiaftale (økonomisk håndfæstning). Formanden for Kommunernes Landsforening, Ejgil W. Rasmussen, der som statsministeren selv kommer fra partiet Venstre, har forlangt, at regeringen tager et direkte medansvar for de voldsomme nedskæringer, som er på vej i kommunerne og amterne i forbindelse med udarbejdelsen af efterårets budgetter for år 2003. Regeringen bør blåstemple nedskæringerne, der er en direkte konsekvens af regeringens politik. Det vil regeringen ikke.

Nedskæringer for 600 mio

Ikke helt uventet nægter regeringen ved statsministeren at tage noget

ansvar for den førte kommunale politik, skønt der i allerhøjeste grad er tale om, at regeringen fastlægger rammerne, hvorefter kommunerne og amterne derefter yderst loyalt fører nedskæringerne ud i livet. Det er indtil videre foregået med i bedste fald ret så spage protester. Et decideret oprør mod de brutale håndfæstninger har aldrig været på tale, hverken under den tidligere Nyrup-regering eller i dag, hvor den nye højreregering yderligere har strammet tommelskruerne om amterne og kommunerne.

Formanden for KL truer ganske vist med, at man ikke vil indgå nogen ny økonomisk aftale med regeringen, medmindre regeringen sikrer kommunerne de økonomisk ressourcer, som er nødvendige for at løse de stadigt flere opgaver, som de pålægges at klare økonomisk på en og samme tid via forringelse af statsrefusion af udgifter m.m. Om intet andet, så er tonen mellem regeringen og kommunerne skærpet.

Kommunerne er i denne omgang - ud over som sædvanligt at skulle holde udgiftsniveaet i ro - blevet pålagt nedskæringer på i alt 600 mio. kroner. Resultat: alvorlige forringelser på folkeskolen, daginstitutionsområdet, inden for ældreomsorgen, osv. Endnu en fyringsbølge af offentligt ansatte i kommuner og amter er på trapperne i forlængelse af den statslige fyringsbølge, og de ansvarlige kommunalpolitikere, som er i

fuld sving med at forberede de nye nedskæringsbudgetter, frygter uro (strejker og demonstrationer), når det for alvor går op for folk, hvad der er i vente.

Gang i håndvaskeriet

Mens kommunalpolitikere rundt om i landet vasker hænder og skyder ansvaret for de kommende nedskæringer fra sig og over på regeringen, hævder regeringen på sin side, at hele miseren er kommunernes og amternes egen skyld. Der er blevet bevilget flere penge til kommunerne og amterne, påstås det, bl.a. til afviklingen af ventelister og forbedring af ældreplejen - på trods af, at alle ved, at der, når alt gøres op, er tale om fup og bedrag. De kommunale beklagelser fejles arrogant af bordet som ren klynk.

Alle har de travlt med at løbe for ansvaret for de kommunale og amtslige nedskæringsbudgetter, der venter til efteråret.

Os andre: Vi må styrke kampen imod den nye højreregering og ruste os til kamp imod efterårets nedskæringsbølge, der, de kommunale beklagelser over nedskæringerne eller ej, vil blive særdeles voldsom. Der er, selvom regeringen hævder det modsatte, grund til at rejse en sand proteststorm.

Mo/Od

Netavisen

**Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
www.kpnet.dk**

Baglæns til 30'erne

Enlige mødre med for mange børn, sociale problemer og mangel på penge skal have prævention indopereret, hvis det står til Fogh-regeringens konservative socialminister, som hedder Kjær, men ikke er det. Under den racehygiejniske bølge i 1930'erne tvangssteriliserede man masser af kvinder under påskud af, at de var dumme eller åndssvage. I dag er det nok at true med at fjerne børnene – så vil præventionen komme, ganske frivilligt.

Det kaldes en forældrekontrakt, og Henriette Kjær opfordrer nu alle kommuner til at følge eksemplet fra Vojens, hvor man igennem et stykke tid har praktiseret den totale kontrol med 'socialt belastede familier' med truede børn.

I Vojens synes man, at der bruges for mange penge på tvangsfjernelser, der i øvrigt ikke virker efter den angivelige hensigt: at give børnene et fornuftigt barne- og ungdomsliv og gøre dem i stand til at klare sig i Fogh-samfundet. Nu skal folk gå på antabus eller til behandling for misbrug, hvis kom-

munen skal undlade at fjerne børnene. Der skal stilles krav til hygiejnen og børnepassningen. Kommunen skal administrere økonomien for folk med kaos i den. Osv. 30 belastede familier i Vojens er på vej til kontrakt.

Det kaldes at 'tage børnenes parti' – og overholder folk ikke 'kontrakten', så fjernes børnene. Eller 'indsatsen koncentrerer kun om børnene'.

Det er typisk, at kapitalismen altid vælger en forkert løsning. Der findes et alternativ til både den udbredte brug af tvangsfjernelser og til at ydmyge og straffe 'dårlige forældre': at skabe en social situation med arbejde og arbejdsmuligheder, at koncentrere en indsats på at forbedre familiens økonomiske og samlede sociale situation, at hjælpe i stedet for at straffe og disciplinere og knække enhver værdighed hos folk. Men det kræver måske en anden type samfund ...

Formanden for Dansk Socialrådgiverforening, Anne Worning, afviser forslaget blankt. Hun kalder det et uetisk og uacceptabelt overgreb, hvis

forældrene tvinges til at blive steriliseret eller gå på antabus for at undgå at få tvangsfjernet deres børn.

- *Det grundlæggende problem er, at kontrakten ikke indgås mellem ligeværdige parter, men mellem en underordnet og en overordnet, som der ikke er nogen sanktion over for, siger hun.*

Henriette Kjær mener godt, man kan 'sætte etikken i højsædet' og 'stille barske krav' til folk.

- *Det er virkelig en balance, der kræver dygtige medarbejdere, for folk skal jo også have lov til at være anderledes. Men jeg er overbevist om, at de godt kan finde balancen, siger Henriette Kjær, der henviser til det ny-racehygiejniske Vojens som det borgerlige Danmarks mønstermodel, efter at pionerkommunen Farum tabte titlen.*

Hjemmehjælp som privat godgørenhed

Ældreforsorgen skal i endnu højere grad overdrages til frivillige organisationer og hattedamer. Privat, frivillig hjælp til ældre skal fremmes på bekostning af offentlig hjemmehjælp, der skal indskrænkes til kun at dække hjemmehjælp til rengøring og fysisk pleje.

Kommunerne skal ikke længere være forpligtiget til at sikre rigelig og tilstrækkelig hjemmehjælp til de ældre. En stor del af ansvaret for, at de ældre får den nødvendige hjemmehjælp, skal lægges over på frivillige hjælpere. Ordningen med besøgsvenner m.v. til ældre skal udbygges, så besøgsvennerne (de frivillige ulønnede hjælpere) får et direkte ansvar for løsningen af hjemmehjælpsopgaver, mener socialminister Henriette Kjær på regeringens vegne.

For at fremme planerne om at afskaffe i denne omgang dele af den offentligt sikrede og garanterede hjemmehjælp samarbejder regeringen med Københavns Kommune om et "pilotprojekt", som går ud på at lade de kommunalt eller privat ansatte hjemmehjælpere og

de frivillige hjælpere "samarbejde" om at løse hjemmehjælpsopgaverne i Københavns Kommune. Et projekt, der af regeringen er udset til at skulle fungere som model for hele landet.

Det såkaldte samarbejde består i, at de frivillige, med andre ord de gratis hjemmehjælpere, skal løse opgaver af typen som at hjælpe de gamle med at spise, få læst højt af avisen, gå med på kirkegården eller tage en snak med kaffen. De lønnede hjemmehjælpere skal derimod ikke have nogen personlig kontakt med de ældre, kun løse fysiske opgaver og så forsvinde ud af døren hurtigst muligt.

Regeringens nye planer om at undergrave hjemmehjælpen har dog, indtil videre, stødt på modstand fra både fra Socialdemokratiet og Dansk Folkeparti. Begge partier skulle efter sigende stå fast på, at både den praktiske hjemmehjælp (hjemmehjælp til rengøring og fysisk pleje) og den menneskelige omsorg for de ældre er et offentligt ansvar ...

Så regeringens planer om at lade de frivillige overtage ansvaret for løsningen af sociale opgaver, der ellers er smuk overensstemmelse med EU's retningslinier, har midlertidigt lidt skibbrud. Det må dog ikke glemmes, at tankerne langt fra er nye, og at der også under den tidligere regering blev iværksat en række sociale projekter og forskningsarbejde, der havde til formål at styrke de frivilliges indsats i det sociale arbejde - også på bekostning af det offentlige indsats og ansvar.

Der er ikke grund til at tro på eller sætte sin lid til, at den hellige grav er velbevaret, hverken når det drejer sig om Dansk Folkepartis eller Socialdemokratiets ellers tilsyneladende meget klare afvisning af regeringens planer. Begge partiers holdninger vedrørende øget udbredelse af frivilligt arbejde kan hurtigt ændre sig. Risikoen for, at store dele af ældreforsorgen fremover vil blive baseret på frivilligt arbejde, er mere end overhængende.

20-25.000 "satte sig på røven" i protest

Da Folketinget i torsdags skulle andenbehandle lovforslaget om indgreb over for overenskomsternes deltidsbestemmelser, var der på forhånd indkaldt til stormøder i mange af landets byer. I indkaldelserne blev det understreget, at der ikke måtte finde arbejdsnedlæggelser sted. Det blev gjort til skamme.

Over 20.000 arbejdere valgte at kaste en dagløn ud med badevandet i protest mod de stadige forringede levevilkår, hvor deltidsloven blot var en konkret anledning, der samtidigt gav mange mulighed for at deltage på de åbne stormøder.

Københavns Lufthavn blev lukket. 300 bryggeriarbejdere fra Carlsberg nedlagde arbejdet. 800 stilladsarbejdere forlod stilladserne. Radiometer og visse grupper som Statens Serum Institut, Det Kongelige Teater og Lemvig Müller Munck er andre eksempler fra Københavnsområdet. 1.000 troppede op til stormøde i Nørrebrohallen.

1.500 metalarbejdere i Århus strej-

kede, mens en lang andre virksomheder i dette område holdt faglige møder. Århus Kongrescenter var fyldt til kanten.

Aalborg, Esbjerg, Horsens, Randers var de mest mærkbare steder i Jylland, mens Silkeborg, Vejen og Bramming fulgte efter i kølvandet.

På Fyn nedlagde Lindøværftet, Danish Crown, Roulunds fabrikker, Micro Matic, Wittenborg samt en håndfuld andre arbejdspladser arbejdet.

Mere end 200 virksomheder landet over blev strejkeramt. Dertil skal lægges mange andre, hvor de ansatte afholdt faglige møder.

Kravet var og er: Deltidsloven af bordet!

På landets stormøder blev kravet om

Fra protester den 20. marts

regeringens afgang varmt hilst velkomment med taktfulde klapsalver.

Det var mange års indestængt harme, der fik lov at komme til udtryk torsdag den 17. maj.

-gri

VÆK MED DELTIDSLOVEN

Udtalelse fra Nørrebrohallen i København 16. maj 2002

1.300 faglige tillidsrepræsentanter, forsamlet til møde i Nørrebrohallen d. 16. maj 2002 advarer på det kraftigste regeringen og Dansk Folkeparti imod at gennemføre forslaget til lov om deltid.

Loven er et groft indgreb i den enkelte lønmodtagers tryghed imod at blive presset til deltid og dermed til lønnedgang. Loven gør det lovligt at afskedige lønmodtagere, der siger nej til deltid, ganske vist mod en "godtgørelse".

Den er samtidig et indgreb i den frie forhandlingsret. Loven gør det ulovligt for tillidsrepræsentanter og fagforeninger at forhandle og indgå kollektive aftaler, der kan beskytte de ansatte imod lønnedgang.

Sidst, men ikke mindst er den et helt ensidigt indgreb til fordel for arbejdsgiverne. Uden at yde det mindste til gengæld får de på forhånd få

opfyldt deres hedeste drømme om fleksibel arbejdstid fra og med næste overenskomstfornyelse.

Alt tyder på, at Regeringen og Dansk Folkeparti er ligeglade med de advarsler, der har lydt fra en samlet fagbevægelse, fra alle arbejderpartier, fra mange arbejdsgivere og fra regeringens egne juridiske eksperter.

Det tager vi som et signal om, at loven er en ideologisk prøvesag for regeringen. Dens vedtagelse skal bane vejen for mange andre lønmodtagerfjendske tiltag. Hvis loven vedtages, får den virkning for de gældende overenskomster ved deres udløb. Det betyder, at vi har knap 2 år til at presse regeringen til at ophæve loven.

Næste skridt med hensyn til at nå det mål er den store faglige konference d. 7. september 2002 i Århus, indkaldt af LO-Storbyerne og "Fagligt ansvar for en bedre fremtid". Vi opfordrer alle fagforeninger og arbejdspladser til at slutte op om denne konference.

Hvis det mod forventning ikke lykkes at få fjernet deltidsloven inden overenskomstforhandlingerne i 2004, så vil den tvinge os til at rejse drastiske krav til disse overenskomstforhandlinger, som kan kompensere for lovens skadelige virkninger. Det vil blive krav om lønmæssig kompensation til ansatte, der tvinges på deltid, og kraftigt forbedrede opsigelsesvarsler til alle.

Vi vil allerede nu rejse diskussionen i alle fagforbund om spillereglerne på arbejdsmarkedet. Når regeringen ikke vil respektere indgåede aftaler og den frie forhandlingsret, må konfliktretten udvides, så vi kan forsvare os mod politiske indgreb i overenskomsterne. Der må også etableres lokal konfliktret, så vi kan forsvare os imod arbejdsgiverens misbrug af deltidsloven.

*Således vedtaget,
Nørrebrohallen 16.05.02*

*Dirigenter:
Bjarne Høpner - Ken Fischer*

SiD på tilbagetog om deltiden

Beskæftigelsesministeren har givet fagbevægelsen grønt lys for selv at indarbejde deltidsloven i overenskomsterne. SiD's formand jubler.

Glad mand

Beskæftigelsesminister Claus Hjort Frederiksen (V) tilbyder, at arbejdsmarkedets parter selv kan implementere deltidsloven i overenskomsterne. Derved slår han to fluer med et smæk: Han får sin vilje og politik gennemført, og samtidig får han elimineret forbundstoppenes udtalte modstand.

Ministeren kom med følgende udtalelse til Ritzaus Bureau efter debatten i Folketinget 17. maj:

- Hvis arbejdsmarkedets parter selv kan finde ud af at give lønmodtagerne den samme frihed, er det kun en styrke. Regeringen ønsker med loven at give lønmodtagerne ret til at bede om deltid. Hvis arbejdsgiveren siger ja, så kan medarbejderen komme på deltid. Hvis arbejdsgiveren siger nej, så bliver det ikke til noget.

Claus Hjort Frederiksen forholder sig i denne udtalelse ikke til den indbyggede tvang, som hans eget forslag indeholder. Lovforslaget giver nemlig arbejdsgiveren ret til at fyre en medar-

bejder, hvis ikke den ansatte accepterer at gå på deltid "af hensyn til virksomhedens tarv". Beskæftigelsesministeren vil givetvis fastholde denne ret for arbejdsgiveren i eventuelle implementeringer.

Forslaget har vakt stor jubel i SiD, hvor formand Poul Erik Skov Christensen har taget mod "tilbuddet" med kys-hånd. Forbundets modstand mod deltidforslaget skulle vise sig at være fuldstændig uprincipielt:

- Ingen i fagbevægelsen har været principielle modstandere af at indarbejde deltid i overenskomsterne. Det er et meget begrænset antal, der ikke kan komme på deltid i dag, siger SiD-formanden, der mener, at det er realistisk at indarbejde deltid i overenskomsterne allerede til næste år. Derved fremskynnes virkningen af loven i virkeligheden.

-gri

700 skovarbejdere sendes hjem

700 skovarbejdere i de danske statskove bliver i løbet af den kommende tid sendt hjem i seks uger, fordi en ordre til Kina er røget i vasken. Ordren menes at koste Skov- og Naturstyrelsen ti millioner kroner, hvorfor skovarbejderne altså skal undgælde.

Der er i dag 25 skovdistrikter, hvoraf det kun er nogle enkelte, der bliver berørt af, at ordren er gået op i røg, men alligevel er det samtlige skovarbejdere fra alle distrikter, der hjemsendes. Det afslører, at Skov- og Naturstyrelsen er ude i et helt andet ærinde. Der skal simpelthen spares med grønthøstermetoden.

Besparselsen ved hjemsendelsen er

da også betydeligt større end tabet af ordren. Forretningsordfører i SiD Ib Skals har regnet Styrelsens hensigter ud:

- Når jeg ganger 700 skovarbejders løn i seks uger op, får jeg et beløb, der er væsentligt større end ti millioner, og jeg har derfor rettet henvendelse til Skov- og Naturstyrelsen for at få en forklaring på det regnestykke.

Ib Skals fastslår også, at formuen er uændret, da lagerbeholdningen af Kina-kævler stadig er i Danmark.

Skov- og Naturstyrelsen står tilbage med et forklaringsproblem. Imens ventter 700 skovarbejdere utålmodigt.

-gri

SiD og KAD hånd i hånd

Forberedelserne til sammenlægningen mellem SiD og KAD får nu konkrete udmøntninger i Aalborg. De to forbunds afdelinger i Stor-Aalborg har indgået en aftale om at styrke samarbejdet, der bygger på, at de har mange fælles berøringsflader. Aftalen vil bringe de forbund betydeligt tættere på hinanden.

Jonni Barchow, KAD-formand i Aalborg, har stor tillid til, at det bliver et godt samarbejde:

- Det handler jo ikke om at stjæle hinandens medlemmer. Samarbejdet gør, at vi er bedre klædt på den dag, en egentlig fusion kommer.

Illegalt arbejde

Brugen af illegal udenlandsk arbejdskraft bliver ifølge en ny dom tilsyneladende straffet hårdere end vanligt. Retten ved Ebeltoft har netop tildelt et ægtepar en bøde på 25.000 for at benytte polsk arbejdskraft uden arbejdstilladelse i Danmark. De to polakker blev udvist af Danmark allerede dagen efter, mens ægteparret imidlertid undgik at få konfiskeret deres fortjeneste på den billige arbejdskraft. Mange gartnerier og skovbrug er tidligere blevet grebet i at anvende illegal arbejdskraft.

SiD er begejstret for dommen. Strammingerne i udlændingeloven begynder at vise sig. Det fortøner sig i det uvisse, om SiD er lige begejstret over for alle stramminger.

A. P. Møller sælger Roulunds Fabriker

Omkring 700 arbejdspladser er på spil, når A. P. Møller sælger Roulunds Fabriker og Roulunds Braking. Såfremt en udenlandsk investor overtager fabrikkerne, kan man forvente, at arbejdspladserne bliver flyttet.

A. P. Møller har ejet fabrikkerne siden starten af 60'erne, men finder nu, at overskuddet er blevet for lille. Med beslutningen risikerer ikke bare landets største tekstilvirksomhed at forsvinde ud af landet, men 700 ansatte må undgælde med dagpenge og kontanthjælp.

KTO slikker sårene

Flere forbundsledere er faldet i unåde efter det snævre JA-flertal til den nye overenskomst.

Derfor sættes der nu spørgsmålstegn ved det nuværende KTO-fællesskab.

Det meget snævre flertal (51,9 kontra 48,1), som er underlaget for løn- og arbejdsforholdene for 640.000 offentligt ansatte i amter og kommuner de næste tre år, har skabt hovedbrud i top-pene hos adskillige forbund. Resultatet står nemlig i skærende kontrast til den massive opfordring til at stemme JA til overenskomstfornyelsen fra de samme faglige ledere. Et forhandlingsfællesskab for ca. 2/3 million arbejdere burde kunne bruges som en væsentlig presion. I stedet er det blevet brugt til at splitte de forskellige grupper ud mod hinanden.

- Hvis sygeplejerskerne får mere, så er der mindre til os andre, lyder devisen fra forbundslederne, der derved anerkender den snævre ramme, som arbejdsgiverne spiller ud med. Utilfredsheden blandt medlemmerne med denne splittelsestaktik har været voksende gennem flere år. Medlemmerne mener, at de bliver låst fast på resulta-

ter, der ikke indfrier deres mest elementære krav. De har i årevis været udsat for minusoverenskomster og er tillige blevet pålagt Ny Løn-systemet, som er et regulært fedterøvssystem.

Medlemmernes krav om at bryde "fællesskabet" og gå solo ved overenskomstforhandlingerne er blevet stadig mere udtalt i stadig flere forbund. Det er nu blevet så markant, at forbundene ikke længere kan overhøre utilfredsheden. Derfor har de nu rejst en diskussion om KTO's fremtid:

- Det fremtidige forhandlingsamarbejde må som minimum sikre, at der opnås resultater, der af den enkelte opleves som bedre, end hvad organisationen selv kunne opnå. Hvis dette ikke er tilfældet, har forhandlingsfællesskabet spillet fallit, udtaler Svend M. Christensen, formand for Akademikerne Centralorganisation (AC), der er én af de tre hovedorganisationer i KTO.

AC deler standpunkt med lærernes og sygeplejerskernes formænd, Anni Herfort Andersen og Connie Kruchow, der begge mener, at et mere branche-

rettet samarbejde vil være løsningen.

Enkelte forbund overvejer, om de vil være bedre stillet helt uden for KTO.

Lederen af SiD's offentlige sekretariat, Arne Hansen, repræsenterer den fløj som mener, at der blot skal justeres lidt på bemyndigelsen, så fremtidige forlig ikke bliver så tekniske og detaljerede.

Svend M. Christensen, AC, rammer plet, når han pointerer, at det er resultaterne, succes'en bliver målt på. Lederens problemer er blot, at de er mere ansvarlige over for arbejdsgivernes rammer, end de er over for medlemmernes levevilkår.

De har nu tre år til at bearbejde deres tømmermænd og fremkomme med en løsning.

-gri

Elever rustet sig til kamp mod nye nedskæringer

Den meget udbredte og stærkt voksende modstand mod højreregeringens brutale nedskæringspolitik på uddannelsesområdet styrkes yderligere. Eleverne på handelsskolerne og de tekniske skoler er ved at forberede nye protestaktioner imod Fogh-regeringens sorte nedskæringsfelttog.

Oplysningerne stammer fra fagbladet Gymnasieskolen, som fastslår, at eleverne på handelsskolerne og de tekniske skoler allerede har gjort sig klar til storblokader af undervisningen og andre aktioner, hvis regeringen fastholder sine kommende nedskæringsmål for disse uddannelser på godt 1 milliard kroner ekstra ud over de i finansloven allerede vedtagne nedskæ-

ringer.

Der skal, ifølge regeringens nye nedskæringsplaner, i alt skæres bevilninger for 1,8 milliarder kroner ud af

budgetterne frem til år 2005 bl.a. via at slå skoler sammen. Der er faktisk tale om, at en række grove nedskæringer, som i januar tilsyneladende blev trukket tilbage som følge af voldsom kritik og modstand, alligevel skal gennemføres blot med nogle måneders forsinkelse. Hvis regeringen tror, at det kommer til at ske uden sværdslag, har de gjort regning uden vært.

Elevernes vrede og kampvilje er ikke blevet mindre. Snarere tværtimod.

"Det er fuldstændig forrykt og urealistisk at tro, at der kan spares yderligere en milliard," udtaler Mathias Bredde Jensen, der er formand for Erhvervsskolernes Elevorganisation, over for Gymnasiebladet.

Joint Strike Fighter: Statsstøtten fordobles

Den tidligere og nuværende regerings gavmilde pengeregn i erhvervsstøtte til den danske våbenindustri i forbindelse med udviklingen af og ikke mindst medproduktionen af udstyr til det amerikanske jagerfly Joint Strike Fighter viser sig nu at blive langt højere end ventet.

Den danske befolkning skal nu punge ud med i alt 892 mio. kr. i statsstøtte til dansk våbenproduktion på grund af stigende udgifter omkring udviklingen af det nye jagerfly. Ansøgningen om øget erhvervsstøtte til de danske våbenfabrikanter er blevet sendt til fra økonomi- og erhvervsminister Bendt Bendtsen til Folketingets finansudvalg, der skal give grønt lys til den kraftigt øgede støtte. Der er tale om mere end en fordobling af statsstøtten.

Baggrunden for at forære den danske våbenindustri over 500 millioner kroner ekstra i statsstøtte er ifølge ministeren, at dollaren er steget i værdi, hvilket har fordyret projektet, samt at det vil vare længere tid at udvikle det nye krigsfly end forventet. Statsstøtten skal sikre, at de danske våbenproducenter får del i de profitable ordrer på fremstillingen af udstyr til flyene.

Hovedproducent af flyet er den amerikanske koncern Lockheed Martin, der inden længe vil udpege de underfirmaer, som skal være underleverandører. Våbenfabrikanter i USA, Storbritannien, Canada, Norge, Holland, Italien, Tyrkiet og lille Danmark står på spring. Den mere end fordoblede statsstøtte til de danske våbenfabrikanter er sikker på at gå smertefrit igennem Folketingets finansudvalg. Det var den tidligere regering, der i forbindelse med forsvarsforliget i 1999 besluttede at yde statsstøtten til den danske våbenindustri.

Ud over udgifterne til udviklingen af de nye jagerfly kommer til sin tid udgifterne til indkøb af en del af det kostbare militære isenkram til det danske forvar, skønt det officielt hedder sig, at Danmark ikke har forpligtiget sig til at købe nogle af de færdige fly og kan trække sig ud af udviklingsprojektet med 90 dage.

Vandpytten

Der er aktivitet i Hennings afdeling på medicinalvirksomheden. Virksomheden har fået besked på at skaffe sig af med noget virusbefængt medicinalaffald. Det er et større projekt, hvor sundhedsmyndighederne har pålagt virksomheden at overvåge afskaffelsen på Amagerværket. Ladvognen skal eskorteres af en privatbil med "overvågerne" samt en anden ladvogn med to mand, der skal feje og samle affaldet op ved et eventuelt uheld. Kortegen skal tværs gennem byen.

Mens teamet ved morgenkaffen organiserer transporten og bemandingen afbrydes de af Radioavisen, som meddeler, at flere fabrikker landet over er ramt af strejke i protest mod Folketingets 2. behandling af deltidsforslaget. I morskab antyder Henning, at det lige kan passe, at Amagerværket nedlægger arbejdet. Teamet trækker på smilebåndet, hvorefter det besluttes, at Bjørn og Henning skal være "opsamlere".

Bjørn sidder ved rattet og er adskillige gange tvunget til at køre overfor taxagult for at følge med de forankørende. Under stor dramatik, men uden at blive tilbageholdt af "familie Jensen", ankommer kortegen til Amagerværket, hvor alt ånder fred og ro. Da det er specielt medicinalaffald trækkes ind til siden for at kontakte vagten. Den efterfølgende lastbil med affaldscontainer ruller frem på vægten, hvor den bliver holdende i usædvanlig lang tid. Der dannes kø. Bjørn og Henning hopper ud af LT'eren og går hen til Svend, som har kørt ladvognen med affaldet. Svend lægger mobilos fra sig, og kommer med forklaringen:

- Der er indkaldt til fagligt møde. Vi skal vente ca. tre kvarter.

Gode nyheder. Protesterne griber om sig. Det ser ud til at blive en flot dag; men det bringer Henning i et dilemma. Han skal deltage i tillidsmandsmødet i Nørrebrohallen om halvanden time, så nu er "gode dyr rådne". Bjørn skærer igennem:

- Du må tage til byen, så skal vi andre sgu nok klare det her.

Bjørn har dårligt nok fuldendt sætningen, før end han har skaffet Henning kørelighed i en lastbil, som allerede har opgivet ævret og er ved at vende.

Da Henning "bestiger" førerhuset – der er faktisk langt op – bemærker han straks, at chaufføren er yderst utilfreds med situationen:

- De skal fandeme bare passe sit arbejde. Det er min svigerfars vognmandsforretning, og nu skal jeg stå til skideballe, fordi jeg må levere containeren retur. Min nabo arbejder på "værket", så det er godt jeg har jagttegn, fordi han skal skydes i aften.

Henning sunder sig lidt på den morbide vits:

- Kan du så ikke tage Fogh Rasmussen med i samme moment. Det er jo trods alt ham der er årsagen til balladen.

Chaufføren skæver surt til Henning, da det går op for ham, at det er én af de "røde", han har lukket ind i sin kabine, og lukker mere utilfredshed ud:

- Mit jagttegn rækker kun til Slangervej. De skulle tvinges til at arbejde længere tid. Vi andre kan jo krydre røv hele dagen, vrisser han, mens hans smil udstråler et "Ta' den, Røde". Henning tager det overleverede "straffespark":

- Det er jo derfor, de strejker. De kræver faktisk at være sikret et fuld-tidsarbejde.

Stemningen i kabinen er blevet rimeligt spændt, da de ruller under Langebro, hvor Henning skal sættes af. Uden at ane uråd springer Henning fra kabinen en meters penge ned på cykelstien for så at opdage, at han er havnet i en megavandpyt. Med våde sko, strømper og bukser når han lige at fange chaufførens tilfredse ansigt i bilens cykelspejl. Chaufføren fik taget revanche; men når det gælder deltidsloven, så er det sidste ord ikke sagt.

- Reno

Tarzan Brian

Denne 70 år gamle filmanmeldelse af Hans Scherfig er et uomstødeligt bevis på, at hverken kapitalismen eller Hollywood har ændret sig – og slet ikke til det bedre.

Film af Tarzan-slagsen går der i dag en snes på dusinet af – og de vælter ikke bare ind over lærrederne, men optræder også i uendelige tv-serier.

Til gengæld er dansk politik under Fogh-regeringen blevet ren Hollywood. Direkte fra lianererne er der importeret en Tarzan i jakkesæt ved navn Brian Mikkelsen, der er blevet kulturminister i Danmark:

- Hvis han gik af i morgen, ville han fremstå som den dårligste kulturminister, landet har haft, siger forfatteren Jan Sonnergård.

Brian er blevet kulturlivets guide i den råkapitalistiske jungle – og han kvitterer med at give løverne fuld frihed på jagten: Privatisering af TV2, reklameafbrydelser af Tarzan-film og alle andre, stærk politisk styring af DR og en lang række andre angreb på kulturliv, kunstnere og kulturarbejdere.

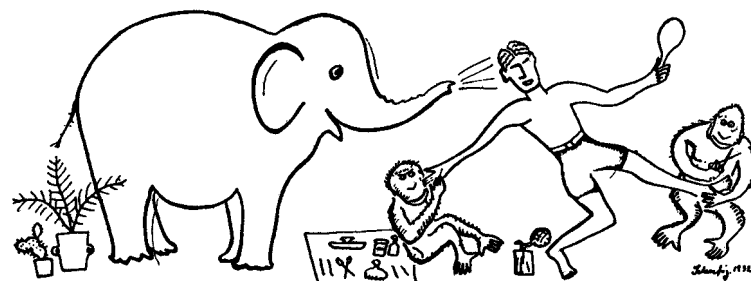
Det hele er blevet monopolernes løvefodder.

Hans Scherfig, ca. 1978

Onkel Hans og lille Peter ser Tarzan

En filmanmeldelse af Hans Scherfig

I denne film medvirker 6 elefanter, 4 flodheste, et par meget blide, højt civiliserede løver og en abe. Desuden optræder tre mennesker – eller rettere sagt amerikanere. I programmet er de fejlagtigt angivet som englændere, hvilket må betegnes som en meget engelskfjendtlig handling, som ikke vil gavne den engelsk-danske handelsforbindelse, og som sikkert vil blive udnyttet imod os af Lord Beaverbrook.

Foruden de omtalte dyr og mennesker medvirker *abemennesket* Tarzan. Dette skovvæsen er en overordentlig appetitlig fremtoning. Han er uden tvivl det mest velplejede skovmenneske, der har eksisteret. Skønt påklædt som en tysk Wandervogel er han yderst soigneret. Ikke blot er denne vildmand fra urskovens dyb altid velbarberet, men det lykkes ham midt i junglen at blive friseret og onduleret og pomadiseret, så selv prinsen af Wales ikke kunne ønske det bedre. Ja – i den afrikanske jungle synes der endogså at være adgang til manicure og pedicure.

Handlingen er følgende: En meget lang ældre Amerikaner (en bror til afdøde præsident Wilson) har af en eller anden grund slået sig ned midt i Afrika. Her får han en eftermiddag pludselig uventet besøg af sin unge smarte datter, som har foretaget denne lille sviptur fra London for at overraske ham. Faderen og hans kompagnon har kort forinden udponset en ejendommelig teori. Den går ud på, at en elefant så snart den er død ufortøvet begiver sig til "Elefanternes begravelsesplads" – en lille åben plads et sted i Afrika, hvor de øjeblikkelig forvandles til skeletter. Hvis altså en elefant i Indien bliver skudt eller Ø og K i Zoologisk have en dag dør af astma, vil de straks ile til den omtalte begravelsesplads.

De to amerikanere er så glade over deres teori, at de straks drager af sted for at finde elefantkirkegården uden hensyn til datterens uventede visit.

Den stakkels pige får ikke engang tid til at få en bid mad efter rejsen, hun må straks følge med de to mænd, og iført en yndig sommerkjole begiver hun sig frejdigt ind i urskoven.

Undervejs oplever de besynderlige ting, bl.a. kommer de til en afrikansk sindssygeanstalt, hvor alle patienterne er dværg-

negre. Uheldigvis bliver hele anstalten væltet af de seks filmselefanter, som har været utilfredse med gagen og nu prøver på at ødelægge optagelserne med deres optøjer. Under forvirringen benytter faderens kompagnon – en noget snusket ung mand sig af lejligheden til at fri til datteren, og tilsyneladende siger hun ja.

Men nu viser Tarzan sig på skuepladsen. Denne soignerede gentleman har siden han blev født – levet i urskoven, hvor han i mange år ikke har foretaget sig andet end at gynges i trapetzer og pleje sit legeme. Da den stakkels frier under junglerejsens besværligheder ikke har haft samme lejlighed til at pleje sit ydre, bliver han naturligvis straks slået ud af dette distingverede abemenneske. Af skinsyge drives han til overilede handlinger, således skyder han den flotte Tarzan midt i panden. Skønt kuglen bliver affyret på få skridts afstand med en udmærket riffel, der kort forinden har nedlagt en flodhest, preller kuglen dog af på Hr. Tarzans amerikanske pandeskal og efterlader blot et ubetydeligt rift, som den unge dame forbinder med stykker af sit skørt. Desværre læges såret, inden hele skørtet er trevlet op til forbindingsstof.

Omsider beslutter Tarzan og den unge dame, at de vil leve sammen i kammeratægteskab i urskovens kroner, men på samme tid opfylder Tarzan dog alle Amerikas strengeste sædelighedskrav.

Hver aften lægger han den unge dame i seng i sin hule – ser forelsket på hende og går så med et suk og en resigneret mine udenfor, hvor han overnatter i en ubekvem stilling på en gren.

Og således ender denne smukke film, der viser, at amerikanerne, selv når de er abemennesker og analfabeter, aldrig glemmer moralens og velanstændighedens bud.

for at få en sagkyndig anmeldelse.

Dette interessante barn skriver følgende:

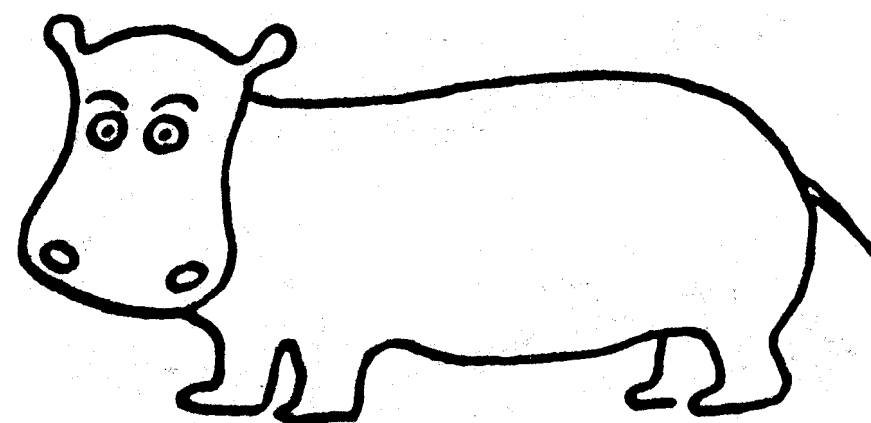
"Voksne mennesker er forunderlig barnlige. Skønt min onkel Hans ved, at jeg nødig går ud om aftenen, har han dog inviteret mig med til denne skrækkelige film. Havde det endda været til et seksualforedrag eller til et foredrag om psykoanalyse eller kommunisme – men at hale mig med til sådan en film!!

Jeg nænnede ikke at sige nej til onkel. Jeg vil gerne glæde ham. Jeg har nylig foræret ham min Yo-Yo, som han leger med hele dagen. Filmen er det frygteligste tøjeri – usandsynlig og meningsløs. Det var sørgeligt at se en ældre mand som onkel Hans sidde og stirre alvorligt på dette sludder. Det gjorde mig også ondt for de 6 elefanter, der medvirkede i filmen. Hvor er det dog muligt at sympatiske og intelligente dyr som elefanter kan gå med til den slags ting? Det må ligefrem være pengebegærlighed – disse store fornuftige dyr er blevet ødelagt af de amerikanske dollars.

Onkel Hans morede sig fortræffeligt. Han er barnlig og ufordærvet.

Men for mig var det en spildt aften."

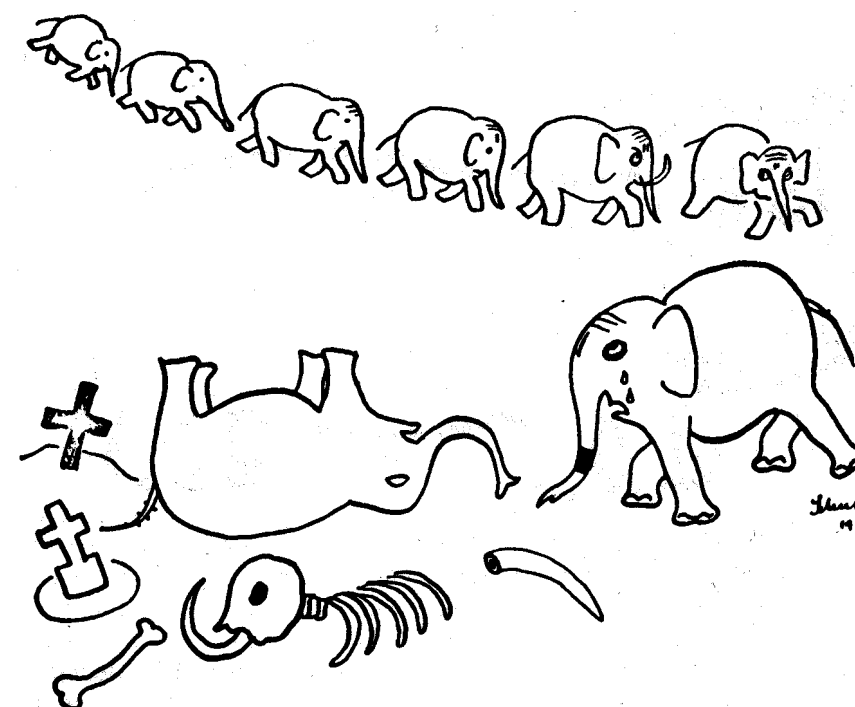
Peter, 5 år.

Da jeg på en plakat har set, at denne film er for børn, har jeg indbudt min lille femårige nevø

Fra
"Film" nr. 6
28. oktober
1932.

Tegninger:
Hans
Scherfig

Carter på Cuba

Igennem årtier har USA opretholdt en ulovlig og kvælende politisk og økonomisk blokade mod Cuba. Formål: at den caraibiske nation endnu engang kan vende tilbage til den status som amerikansk halvkoloni, den indtog før revolutionen. Blokadens hensigt er at vælte det cubanske regime, bl.a. ved at øge den cubanske befolknings utilfredshed med Castro. Men hverken militær intervention som i Svinebugten i '62 eller embargoen har været i stand til at hidføre den ønskede omvæltning.

Den tidligere præsident Jimmy Carter - en af de mange præsidenter, som opretholdt isolationen af Cuba - har gennemført et stærkt omtalt besøg på Cuba. Carter mener - som en stadig større del af det liberale USA (og alle andre i verden, bortset fra Israel og et par andre nære amerikanske allierede) - at blokadepolitikken er et levn fra fortiden og i øvrigt forfejlet. De liberale kræfter argumenterer ikke bare med dens åbenlyse fiasko, men også med, at amerikanske dollars, turisme og voksende politisk indflydelse vil fremkalde de forandringer, som den hårde linje ikke har hidført.

Op til Carters besøg proklamerede den amerikanske viceminister John Bolton, at Cuba havde til hensigt at producere biologiske og kemiske masseudryddelsesvåben. Han udvidede den såkaldte 'ondskabens akse' - Nordkorea, Irak og Iran - med yderligere tre lande: Syrien, Libyen og - Cuba!

Fidel Castro har afvist de uhyrlige beskyldninger, Jimmy Carter har erklæret, at de er fejlagtige. Det fik udenrigsminister Powell til at modificere dem en smule.

Direktøren for det stærkt Bush-kritiske Council of Hemispheric Affairs Larry Birns har følgende kommentar til Bush og Co.:

- Bush-administrationen ser ud til at være fast besluttet på at forstærke sin anti-Castro-kampagne ...

Udenrigsminister Powell har tilsyneladende overladt myndigheden over latinamerikanske forhold til ideologer i sit ministerium, som er ved at forberede en oprappet anti-Havanna-kampagne . . .

Otto Reich, regeringens kontroversielle viceminister for mellemamerikanske forhold, anfører nu en veritabel klike af højtsigtende og radikaliserede cubansk-amerikanske regeringsembedsmænd, som er stærkt opsat på at skabe større fjendskab mellem de to nationer ved at opflamme en atmosfære af næsten-hysteri mellem de to lande.

John Bolton tilhører som Otto Reich den yderste højrefløj og var en højtplaceret embedsmand i justitsministeriet under Reagan, men Otto Reich som ambassadør i Guatemala er under anklage for at have anstiftet til drab fra dødspatroljer fra militæret på titusindvis af mennesker.

Bush er som bekendt en svoren tilhænger af Ronald Reagans metoder: konfrontation og overmagtspolitik. Den liberale Carter repræsenterer den anden side af den amerikanske imperialismes politik: den 'bløde' side. Det var ham, der som præsident udviklede ideen om at bruge 'menneskerettighederne' aktivt som et instrument for amerikansk ekspansion og dominans. I sidste ende spiller de to strømninger sammen, som i sin tid den (tyske) socialdemokratiske østpolitik spillede sammen med imperialismens militaristiske kurs til at udvirke Sovjetunionens, Warszawapagtens og Comecons sammenbrud og 'murens fald'.

I en direkte transmitteret tale på Cubas statslige tv-station tirsdag opfordrede Jimmy Carter - til stor irritation for Bush-regeringen - USA til at "tage det første skridt" i retning af at forbedre forbindelserne til Cuba samt ophæve den 40-årige økonomiske blokade. - *Vores to nationer er blevet fanget i en destruktiv krigstilstand i 42 år, og det er på tide for os at ændre forholdet og den måde, vi tænker og taler om hinanden på,* sagde Carter og fortsatte:

- Fordi USA er den mest magtfulde nation, bør vi tage det første skridt.

Den amerikanske eks-præsident fremsatte også en kraftig kritik af det cubanske system:

- Cuba har indført en socialistisk regering, hvor et politisk parti dominerer, og hvor det er forbudt folk at organisere nogen form for oppositionsbe-

vægelse.

- Jeres forfatning anerkender ytrings- og forsamlingsfrihed, men andre love fornægter disse friheder for dem, som er uenige med regeringen.

Han opfordrede Castro og den cubanske regering til at gennemføre en folkeafstemning om en grundlæggende reform af landets politik og afskaffe et-parti-systemet. Det er et krav - kendt som 'Varela Projektet' - som er rejst af cubanske 'dissidenter', der har indsamlet godt 10.000 underskrifter til Nationalforsamlingen.

Folkeafstemningen skulle blandt andet spørge vælgerne, om de går ind for menneskerettigheder, amnesti for politiske fanger og 'retten' til at drive selvstændig privat virksomhed, og om en valgreform.

- Når cubanerne udøver denne frihed til at ændre lovgivningen på fredelig vis gennem direkte afstemning, vil verden se, at det er cubanere og ikke udlændinge, der vil bestemme dette lands fremtid, sagde den amerikanske eks-præsident og globalt aktive 'menneskerettighedsforkæmper'.

Bushs reaktion kom i en tale til eksilcubanere på den cubanske uafhængighedsdag den 20. maj: Embargoen ophæves eller mildnes ikke.

- Hvis den cubanske regering tager alle nødvendige skridt for at sikre, at valgene i 2003 er bevisligt fri og fair, og hvis Cuba også begynder at gennemføre seriøse markedsbaserede reformer - da og kun da vil jeg i samarbejde med den amerikanske kongres for at lette på forbudet mod handel og rejser mellem vore to lande. Sagde George W. Bush. Eksilcubanerne har været massive økonomiske støtter for både Bush og hans bror Jeb, der er guvernør i Florida, eksilcubanernes hovedbastion.

ko-

Bush i Berlin

Den 22.-23. maj kommer George W. Bush til Berlin som et af de vigtigste stop på sit ny Europabesøg, der bl.a. også vil føre ham til Frankrig den 26. maj. Begge steder vil han blive mødt af omfattende demonstrationer. Overalt i Europa som i resten af verden er modstanden mod den amerikanske terrorkrigspolitik stor – og voksende.

I Tyskland er der dannet en ny fredscoalition – Achse des Friedens, Fredsaksen – i forbindelse med Bushs besøg. Den omfatter snesevis af organisationer, herunder hvad der svarer til partierne på den danske venstrefløj, såsom PDS og DKP, samt en lang række fredsorganisationer og andre bevægelser. Det tyske Attac spiller – i modsætning til i Danmark, hvor det ikke formelt har taget stilling mod terrorkrigen – en meget aktiv rolle i mobiliseringen til den store manifestation i Berlin den 22. maj.

I grundlagserklæringen for Fredsaksen hedder det bl.a.:

'I maj begiver den USA-amerikanske præsident George W. Bush sig på en Europatur for at få regeringerne til at sværge opbakning til fortsættelsen af den verdensomspændende krig. Afghanistan var kun en begyndelse.

Denne krig fører til, at tendensen til at ville løse konflikter med militære midler forstærkes over hele verden, som f.eks. i Mellemøsten.

For længst er retten til selvforsvar, som USA påkaldte efter angrebene den 11. september, blevet til et påskud for krigsførelse. Med den militære indgriben opbygges en 'ny' militær og økonomisk verdensorden, hvor et mindretal på

denne jord gør krav på alle ressourcer – aktuelt olie og transportveje i Afghanistan og Irak – og dermed unddrager den store flertal af verdens befolkning dens livsgrundlag. For at opnå dette overtrædes folkeretslige, menneskeretslige, nedrustnings- og miljøkonventioner (f.eks. ABM-aftalen, konventionen om biovåben, Kyoto-protokollen, FNs charter). Krige erklæres som humanitære indsatser. Topmålet af perversion nås med proklamationen over for verden, at atomvåben vil blive sat ind.

En permanent global krigs mareidrt truer.

Den er forbundet med et rustningsspiral uden fortilfælde ...'

Det er klar tale – et grundlag, som ligger meget tæt på det, som den danske fredsbevægelse med Stop Terrorkrigen som initiativtager havde for fredsmarchen i København den 20. april. Fredsaksen har også formuleret et åbent brev til den amerikanske præsident, som gengives her på siden.

Vi vil ikke være med til deres krige, Hr. Præsident ...

I anledning af den amerikanske præsident Bushs Tysklandsbesøg den 22. og 23. maj 2002 opfordrer fredsbevægelsen til demonstrationer og protestmøder over hele landet.

Bekymrende nyheder hober sig op. Den amerikanske præsident Bush planlægger at udvide 'Krigen mod terror'. Som næste mål nævnes Irak. Et 'krydstogt' mod politisk uvelkomne stater truer. Alverdens stater inddeles i gode og onde for at retfærdiggøre militær magt-anvendelse, hvor og hvornår det er opportunt.

Oven i købet udelukkes en atomkrig ikke længere. Med såkaldte 'Mininukes' trues nu også stater, som ikke selv råder over atomvåben. For dette findes der ingen som helst retfærdiggørelse i den globaliserede verden, som siges at bygge på civilisationens fremskridt - hverken politisk eller moralsk.

Krig er ikke et middel mod terrorisme. Krig er selv terror, fordi den rammer befolkningen og ødelægger den civile infrastruktur. Følgerne for menneskehedens udvikling på vores planet er uoverskuelige. Hele regioner i verden - og i første række Mellemøsten - trues af en steppebrand. Allerede med annonceringen af flere militæraktioner vanskeligt- eller umuliggøres bestræbelser for civile konfliktløsninger. Folkeretten udhules stadig mere.

Vi gør modstand, for at

- den såkaldte 'krig mod terror' afsluttes omgående - og under ingen omstændigheder udvides

- Bundeswehr ikke længere deltager i USA's krig

- de tyske soldater trækkes tilbage fra opmarchområderne til krigen

I stedet for 'ubegrænset solidaritet' med den amerikanske krigspolitik må den tyske regering bidrage til deeskalering. Politiske problemer kan kun løses politisk.

Vi vil fred - en retfærdig fred, som garanterer menneskene på hele kloden lige rettigheder og muligheder. Det er det, vi engagerer os for.

... Vi vil slet ingen krig!

10 år efter det danske Nej til Maastricht:

Union med præsident og det hele

Den 2. juni er det ti år siden, danskerne sagde Nej til Maastricht-traktaten. Nu er EU på vej til at få en præsident, det udvikler sig i to hastigheder – og skal bindes sammen af en egentlig forfatning.

Den 2. juni er det ti år siden, danskerne sagde Nej til Maastricht-traktaten og for første gang fik givet udtryk for den folkelige protest mod de europæiske monopulers superstats- og supermagtsprojekt ved et flertal ved en folkeafstemning. Siden sagde danskerne også Nej til euro'en – og irerne sagde Nej til Nice-traktaten, der endnu ikke har kunnet ratificeres.

Den folkelige protest har aldrig forhindret magthaverne i EU – de store koncerner og deres politiske repræsentanter fra de forskellige store partier – i at gennemføre deres traktater og forhandlinger.

Det danske Nej til Maastricht fik ikke engang opsættende virkning – og det skal det irske Nej til Nice-traktaten heller ikke have, selvom intet tyder på at irerne har skiftet mening op til den bebudede folkeafstemning.

EU-parlamentet: Opbyg superstaten

Processen hen imod supermagten og superstaten ligger fast. Forfatningsarbejdet med en EU-grundlov over alle grundlove er i gang – og diskussionen omkring den konkrete udformning af superstaten skærpes. EU-parlamentet har netop vedtaget et forslag om deling af magten mellem det overnationale EU og medlemsstaterne. EU-parlamentet går ind for en egentlig forfatning, en grundlov for EU, og ikke simpelthen en ny traktat. I en netop vedtaget rapport lægges op til at afskaffe opdelingen af EU i tre såkaldte søjler. Det foreslås, at retslige og indre anliggender samt udenrigs- og sikkerhedspolitik bliver en integreret del af EU-systemet. Det er nu et samarbejde mellem med-

*Toni Blair
EU-præsident fra 2005?*

lemsstaterne. EU-lovgivningen foreslås vedtaget af EU-parlamentet og ministerrådet i fællesskab. EF-domstolen skal være en egentlig forfatningsdomstol, der skal varetage, at såvel medlemsstaterne som EU respekterer den fastsatte kompetencefordeling. En særlig afdeling i EF-Domstolen skal overvåge overholdelsen af Charteret om Grundlæggende Rettigheder, som er en del af Nice-aftalerne, og EU's særlige menneskerettighedstraktat.

EU-præsident på vej

Det seneste forslag til at profilere EU indadtil og udadtil kommer fra England og Frankrig i fællesskab. Det består i at vælge en leder af EU, en EU-præsident, for fem år ad gangen. Det skulle ske på den måde, at Det europæiske Råd – topmødet mellem EU-landenes stats- og regeringschefer – skulle udpege en formand, der altså også ville blive fungerende præsident. Systemet skulle samtidig afløse de roterende formandskaber på skift mellem landene for et halvt år ad gangen. Spanien skal angiveligt også gå ind for dette forslag, mens Tyskland endnu ikke har gjort sin stilling klar. Formanden for EU-forfatningskonventet Valéry Giscard d'Estaing går også ind for forslaget.

Forslaget vil samtidig betyde en svækkelse af EU-kommissionens magt. Præsidenten ville sætte kommissionsformanden, p.t. Romano Prodi, i anden række, samtidig med at han ville overtage en del af opgaverne fra EU's 'udenrigspolitiske repræsentant' – pt.

Javier Solana.

Det engelske forslag har også en yderligere bagtanke: Ifølge avisen Financial Times vil stillingen være oplagt for Storbritanniens nuværende premierminister, Tony Blair. Den skal etableres efter vedtagelsen af den ny forfatning - 2005 eller 2006. Det er samtidig med, at Blairs anden valgperiode udløber. Hvis Blair får et britisk Ja til euroen, vil han stå uden rivaler i EU, mener mange i Bruxelles, ifølge Financial Times.

To hastigheder

Anders Fogh Rasmussen har meddelt, at den vigtigste opgave for den danske regerings formandsperiode bliver at optage 10 nye medlemsstater. Både den nuværende situation med euro- og ikke eurolande og et kraftigt udvidet EU skærper de interne modsætninger. EU-kommissionen har netop fremsat et forslag – som en del af dens indlæg til forfatningskonventet – om at formalisere en union i to hastigheder. Kommissionen mener, at de 12 lande i euro-zonen (EU minus Storbritannien, Sverige og Danmark) skal kunne føre deres egen økonomiske politik, uden indblanding fra ikke-euro-lande, ligesom kommissionen selv skal have større indflydelse på euro-zone-økonomierne. Derfor vil den have oprettet et formelt, politiklæggende råd for de tolv lande.

UK er imod forslaget.

10 år efter

10 år efter det første danske Nej er den superstat, som danskerne afviste, allerede en realitet. Maastricht er for længst blevet udvidet med nye traktater, og Unionen har fået flere kompetencer end nogensinde. I de kommende år skal denne superstat – som internationalt stræber efter at udfordre USA's stilling som den eneste globale supermagt – have sin forfatning og formelle opbygning på plads. Og danskerne er med – mod deres vilje – medmindre de sætter sig imod, igen – og igen.

Holland efter Fontuyn

Uanset hvilke motiver der lå bag nedslagningen af den hollandske pendant til Haider, Le Pen og Pia Kjærsgaard, udløste hans død et sandt terrorhysteri i og uden for den Europæiske Union.

Den udløste også et stort udbrud af folkelig sympati protest mod terroren – og et jordskredsvalg for Pim Fortuyns Liste. Partiet blev landets næststørste ved et valg, der bragte de Kristelige Demokrater til magten – og reducerede Wim Koks Socialdemokrati til en skygge af sig selv. Efter mordet på Fortuyn er også Holland blevet et højreregeret land – med højrepopulismen i magtposition.

Den 53-årige fhv. sociologiprofessor Pim Fortuyn var den hollandske frontfigur i den profascistiske populistiske højrebølge, som er pisket op i EU-landene. På hollandsk: En erklæret bøsse som leder af den yderste højrefløj, en komet i hollandsk politik.

Slagordene: anti-islam, totalt indvandningsstop, mod bureaukrati og ekspertvælde. Glistrup i gennembruds dagene for fuld udblæsning. Fortuyn har udgivet en bog om islam, der angiveligt beviser, at det er en 'laverestående' ændretning.

Den ekstreme højrefløj, der skaber anonyme martyrer i stribevis i form af overfald og mord på indvandrere, flygtninge og antifascister, har fået sin martyr. I det klima, der er skabt verden over efter 11. september sidste år har rabiate højrefolk som Fortuyn og Le Pen kunnet boltre sig i.

Gerningsmanden – som angiveligt tilhører en rabiat dyrebekyttelsesgruppe - står ikke på EU's terrorliste eller er med i nogen af de anførte organisationer. Men hvad hans baggrund end er, så er mordet et udtryk for den rådne atmosfære, 'toppolitikkerne' i EU og USA har skabt.

Mordets første umiddelbare konsekvens var kravet om flere kostbare beskyttelsesforanstaltninger til 'toppolitikere' og flere midler til politiet. Terrorfrygten har grebet om sig, og den politiske top i EU forbereder ekstreme 'beskyttelsesforanstaltninger' vendt mod deres befolkninger.

Colombia: Nyheder som forties

Internationalt Forums Colombia-gruppe er begyndt at udsende et elektronisk nyhedsbrev med informationer, som sjældent når mainstreammedierne. De følgende nyheder er et pluk fra nr. 2 af nyhedsbrevet.

PRÆSIDENTKANDIDAT STÅR BAG MORD PÅ LANDARBEJDERE

Fagforeningen for landarbejdere i Anti-oquia-provinsen (SINTRAGRICOLA) anklager den yderligtgående præsidentkandidat Alvaro Uribe Vélez for at være bagmand for tortur og mord på adskillige landarbejdere, der er beskæftiget på en farm drevet af fagforeningen. Farmen tilhørte i sin tid Uribe Vélez, der blev dømt til at afstå den til fagforeningen på grund af manglende lønudbetalinger til farmens arbejdere. Efter at fagforeningen overtog farmen i 1979, har dødspatrujer bortført, tortureret og myrdet flere af landarbejderne, ligesom afgrøderne er blevet ødelagt.

(Kilde: SINTRAGRICOLA, maj 2002)

CIVILE BRUGT SOM BOMBESKJOLD

Mindst 119 civile er blevet dræbt under voldsomme kampe mellem FARC-guerillaen og et forbund af paramilitære styrker og regeringstropper i Chocó-provinsen. Ifølge den lokale katolske kirke trængte ca. 450 paramilitære soldater ind i kommunerne Vigía del Fuerte og Bellavista den 21. april under beskyttelse af regeringstropper

og myrdede flere lokale, som de beskyldte for at nære sympati for oprørerne. Efter at være kommet under angreb af guerillastykker trak de paramilitære sig tilbage til bykernen af Bellavista, hvor de forskansede sig blandt civilbefolkningen.

Den 2. maj angreb FARC de paramilitære med mortérgranater, hvoraf én ramte kirken i Bellavista, hvor en stor gruppe civile havde søgt tilflugt. FARC har påtaget sig ansvaret for tragedien, men siger, at de paramilitære ledere bevidst brugte civilbefolkningen som skjold mod guerillaens angreb. Lokale kirkefolk beretter endvidere, at de overlevende paramilitære tropper blev undsat af helikopterbårne regeringsstyrker, og at flere af de paramilitære nu opererer i området iført uniformer fra regeringsstyrkerne.

(Kilde: Den katolske kirke i Quibdó, indianerorganisationen OREWA m.fl. 11.05.2002)

VENEZUELA: DEN COLOMBIANSKE GUERILLA ER IKKE TERRORISTER

Venezuelas præsident Hugo Chávez kritiserer USA's og Spaniens bestræbelser for at sætte den colombianske guerilla FARC på EU's terrorliste. Ifølge Chávez kan terrorstemplingen af Colombias største oprørsbevægelse være dødsstødet til et hvert forsøg på at få genoptaget fredsprocessen i det

borgerkrigsramte land. FARC figurer på USA's terrorliste, men ikke på EU's liste over terrororganisationer. Det forsøger flere EU-landes regeringer, herunder Spanien og Danmark, at ændre på.

(Kilde: Radio Schweiz 18.05.2002)

Ønsker du mere information om IF og Colombia-gruppen, eller ønsker du at modtage det nye col-nyt pr. e-mail, kan du sende en mail til if@cikadenet.dk, ringe på tlf. 35 37 18 88 eller kigge forbi på Griffenfeldsgade 41, 2200

Kbh. N. – eller på

www.cikadenet.dk/if/colombia

Festen i Farum fortsætter på Christiansborg

Så gik venstremanden Peter Brixtofte af som borgmester i Farum. Samtidig forlod han byrådet. Dermed bortfaldt den af indenrigsministeriet og venstremanden Lars Løkke Rasmussen bebudede suspension. Brixtofte forlod sin post 'frivilligt', og i yderste øjeblik. Forinden fik han anbragt en håndplukket mandsom sin efterfølger. Efter et helt argentinsk drama med tre borgmestre på en enkelt dag blev hans kronprins og partifælle Lars Carpens sluttelig valgt af Venstres byrådsgruppe i samarbejde med en frafalden venstremand.

Brixtofte udsendte følgende rørende pressemeddelelse: *-Det er en glædens dag, at jeg kan give borgmesterposten videre til en yderst kompetent Venstremand, der har både hjertet og hjernen på det rigtige niveau.*

Det virker dermed, som om der er garanti for, at Venstreskandalen i Venstremodelkommunen Farum til det sid-

ste vil blive søgt tildækket.

Venstremodelkommunen Farum har vist sig at være et virvar af fusk, kammerateri, svindel, fupfaktureringer, festmiddage og ferierejser på borgernes bekostning - og deltagerne har allerede udkrevet de første regninger til borgerne, størst for de dårligt stillede i kommunen.

Men Venstreholdet i Farum er klar til at fortsætte de riges fest ved at spænde andres livrem ind - med Brixtoftes mand iført borgmesterkæden.

Myterne punkteret

Én efter én er alle myterne om Farummodellen blevet punkteret. Brixtoftes nyliberale privatiserings- og udliciteringstogt til gavn for et broget selskab af lokale matadorer og store monopoler blev i årevis propaganderet som Venstres og nyliberalismens succeshistorie nr. 1 i Danmark. Sjældent er en kejser blevet afsløret i al sin ynkelige nøgenhed som Brixtofte og hans pionermodel Farum.

Alle de 'store resultater' viser sig at være myter baseret på alskens fiflerier. Selv den flittigt kopierede 'succes' med at nedbringe arbejdsløsheden i kommunen og sætte arbejdsløse og bistandsmodtagere i tvangsaktivering

viser sig at være en blanding af brutalitet, fusk og måske direkte bedrag. Fatigfolk er flygtet fra kommunen for ikke at komme i kløerne på Brixtofte og hans arbejdsgiverteam. Brixtofte har for at få sin løsning på arbejdsløshedsproblemet til at fungere overført direkte ulovlige tilskud til arbejdsgiverne.

Mens partiet Venstre i årevis stolt promoverede Farummodellen og alle partiets topfolk roste den til skyerne, mange af dem var direkte og profitabelt involveret - er Farumsagen nu blevet en enorm belastning for partiet. Venstretoppen har holdt en særdeles lav profil i forhold til skandalen: Statsministeren, Venstremanden Anders Fogh Rasmussen, har undgået overhovedet at komme i berøring med den ved at undlade at udtale sig i månedsvis. Øvelsen har bestået i at adskille Brixtofte fra Farummodellen (som stadig kopieres flittigt, og ikke kun i Danmark) - og først og fremmest at adskille Brixtofte og Farumskandalen fra regeringspartiet.

Noget katten har slæbt ind

Fra at være en højt estimeret Venstrelov er Brixtofte blevet noget, katten har slæbt med ind, og hans proklamation om at ville fortsætte sin glø-

Farum: Virksomheder på bistand

Endnu en af Farum kommunes og eks-borgmester Peter Brixtoftes påståede succeshistorier ligger i ruiner. Den skamroste "bekæmpelse af arbejdsløsheden" i Farum har først og fremmest bestået i at sikre arbejdsgivere såsom koncernen ISS masser af ekstrem billig/gratis arbejdskraft, endog på mere eller mindre ulovlig vis. SID kræver nu en tilbundsående undersøgelse af kommunens aktivering af ledige. Bagrunden er nye afsløringer af, hvordan Farum Kommune på tværs af gældende regler har stillet byens ledige til rådighed for kreative arbejdsgivere som gratis arbejdskraft uden faglige rettigheder. Skønt det "kun" er tilladt at yde et tilskud på højst 50 pct. til løntilskud (som refusion af lønudgifter) til virksomheder, som har folk i virksomhedsrevali-

dering, har kommunen rundhåndet refunderet hele beløbet.

SiDs socialrådgiver Gunvor Auken forlanger at få svar på, om Indenrigsministeriet vil tage sagen med i forbindelse med den generelle undersøgelse af rod og svindel i Farum Kommune - ligesom hun forventer, at Indenrigsministeriet endelig foretager en tilbundsående undersøgelse af Farum Kommunes aktiveringspraksis, "så vi får at vide, hvor mange penge, skatteyderne er blevet snydt for, og i hvor mange tilfælde loven er blevet overtrådt".

Der er ifølge SiD tale om bevidst socialt bedrageri. Oveni kommer, at Farum Kommune åbenbart heller ikke har taget ved lære af tidligere domme i forbindelse med overtrædelser af lovgiv-

ningen om aktivering af ledige. Det er netop kommet frem, at kommunen på ny har "udlånt" en aktiveret til en privat virksomhed - i såkaldt jobtræning - uden at oplyse vedkommende arbejdsløse om det officielle formål. En tidligere meget almindeligt anvendt praksis i kommunen, der allerede i 1993 blev erklæret for ulovlig.

Samtidig fortsætter Farum Kommune uhindret med at aktivere ledige i bundter via kommunens Produktionshus helt uden hensyn til de lediges behov og dansk sociallovgivning, og uden at myndighederne endnu har grebet ind. Som i Bjergsted kommune sættes de aktiverede til at pakke varer for private firmaer, og dermed udføre arbejde, som fastansatte tidligere udførte, for ders bistandhjælp/understøttelse. En praksis,

værdige politiske karriere som landspolitiker i første geled blev modtaget af Venstretoppen med en utvetydig reaktion: Nu skiller man sig af med Brixtofte. Han ekskluderes fra Venstres folketingsgruppe, mens hans lokale partiforening skal finde ud af, om han også skal hældes ud af partiet. Venstrehelten fra i går bliver sonofferet i dag. Brixtofte er en død mand i dansk politik, og allerhelst så man ham straffet som en simpel kriminel. Forbrydelse kan man forstå, hvad er: Et enkelt råddent element på en borgmesterpost og i en folketingsgruppe - det er set før.

Der er ingen tvivl om, at Brixtofte og hans Farumhold har begået et hav af ulovligheder under festen. Det mest problematiske er imidlertid, at det mest af, hvad denne flok respektable Venstremænd har bedrevet, IKKE er ulovligt - men ægte liberal venstrepolitik, som bedrives overalt i landet og via regering og folketing på landsplan.

Derfor har det heller ikke vist sig helt nemt for Fogh at skille sig af med Brixtofte. Hverken hans lokale partiforening eller kollegaerne i amter og kommuner vil være med til eksklusionen.

Farummodellen i sig selv er ét stort røveri mod den brede befolkning til gavn for monopoler og rigmænd. Og festen fortsætter på Christiansborg, indtil den bliver stoppet.

-lv

der i Bjergsted er blevet erkendt ulovlig, hvorfor produktionshuset der er nedlagt.

Om Indenrigsministeren sætter en tilbundsgående undersøgelse i gang er dog mere end uvist.

Statsminister Anders Fogh Rasmussen fremhæver stadig Farum kommune som skoleeksempel på regeringens politik for bekæmpelse af arbejdsløsheden. Peter Brixtofte er ganske vist blevet afsat som borgmester og erklæret uønsket som partimedlem og medlem af Venstres folketingsgruppe, men den politik han har stået for, står stadig som model for partiet Venstre/regeringen. Men, fastholder Gunver Auken: *- Sagen skal undersøges til bunds, og Farum Kommune må betale de penge tilbage som kommunen uretmæssigt har fået af staten.*

IND-sam, falske tal og store penge

Den statsstøttede og -finansierede indvandrerorganisation IND-sam har leveret falske oplysninger om antallet af tvangsægteskaber og har dermed bidraget til den stærkt restriktive lovgivning, som højreregeringen og Dansk Folkeparti gennemfører. Samtidig var den tidligere indenrigsminister, socialdemokraten Karen Jespersen, orienteret om, at tallene var falske - uden at gøre noget ved det i nogen retning.

I Jyllands-Posten kunne Seycan Bal, der var ansat i IND-sam i halvandet år, fortælle, at der kun kom to henvendelser vedrørende tvangsægteskaber, og at hun er i tvivl om, hvorvidt nogen af dem var seriøse. Da hun spurgte sin leder, Leif Randeris, om, hvorfor man indberettede nogle fiktive tal for henvendelserne om tvangsægteskaber, svarede denne, "at man var nødt til at vise noget, for at det skulle se alvorligt ud". Leif Randeris er Jyllandssekretær i IND-sam.

Jyllands-Posten konstaterede: "IND-sam havde lugtet, at der var bedre mulighed for at få del i pengepuljen, hvis man holdt med politikerne. Og organisationen havde en høj trumf på hånden. De spillede ud med de tal, som ministrene manglede for at legitimere de stramninger, som kunne begrænse indvandringen. Tilbage sad indvandrerne med Sorteper."

I realiteten er der kun meget ringe dokumentation for, at tvangsægteskaber udgør et problem, der kan retfærdiggøre stramninger af reglerne for familiesammenføring, som nu er gennemført.

I den almindelige debat skelnes i øvrigt ikke mellem tvangsægteskaber - påtvungne ægteskaber mod den ene eller anden af parternes vilje og ønske - og (kulturelt betingede) arrangerede ægteskaber med begge parter samtykke.

IND-sam bakkede fuldstændig op om den fremmedfjendske udlændingepolitik, der er udstukket af Dansk Folkeparti og regeringen. Foreningen bakkede også ukritisk op om strammerne fra den tidligere socialdemokratiske ledte

regerings side med daværende indenrigsminister Karen Jespersen i front. Ifølge Jyllands-Posten var Karen Jespersen orienteret om, at IND-sams tal var falske!

Indvandrerpolitikeren Bashy Quraishy, Minoritetspartiet, har følgende kommentar:

- Jeg mener, at IND-sam fuldstændig har diskvalificeret sig som talerør for etniske minoriteter, og at sagen bør få konsekvenser for foreningen og Karen Jespersen, hvis oplysningerne i Jyllands-Posten er korrekte! Og så må man tage konsekvensen og annullere diskriminerende lovtiltag imod etniske minoriteter, som begrundes i falske oplysninger. Etniske minoriteter har igen og igen talt imod IND-sam uden at blive hørt, når vi har krævet en uvilddig undersøgelse, som ikke var afhængig af regeringen eller ministerierne.

Det er jo et synspunkt - og i dette tilfælde har Quraishy, for en sjældnen gangs skyld, helt ret.

IND-sam-affæren er ganske lærerig. For IND-sam er langt fra den eneste angiveligt uafhængige gruppering, eller bevægelse eller interesseorganisation, hvis væsentligste ærinde er de store penge og at legitimere magten. Og de behøver ikke nødvendigvis allesammen at lave talfusk for at løse den opgave, de får deres midler for.

En vigtig konklusion på IND-sams fusk er i al fald ikke at stole på såkaldte 'uafhængige' institutioner eller organisationer, som lever af offentlige tilskud og kvitterer med at give de herskende, hvad de har brug for.

-ko

'Højredrejning' og øget modstand

APK og opsvinget i massekampen

Nationalt og internationalt har monopolkapitalen og dens regeringer – fra Bush til EU og Fogh – skærpet angrebene på verdens fattige og på arbejderklassen og den almindelige befolkning overalt. Det er *hele indholdet i den såkaldte højredrejning*. De gør mindre brug af socialdemokratiernes og de liberale partiers tjenester og maser i stedet på i alle retninger: militær aggression, aggressiv nyliberal politik, ideologisk og politisk offensiv mod alt progressivt, opmuntring af fascisme og ekstreme højrekræfter, fundamentalisme, nationalisme og etnisk splittelse.

Krig er blevet 'vejen ud' af økonomisk krise og politisk svækkelse for de herskende.

Gennem de sidste år er folkenes modstandskamp mod imperialismen og den verdensomspændende antiglobaliseringsbevægelse også rykket frem og har markeret sig. Arbejdernes strejkebevægelse gennemløber et opsving. Efter 11. september og ultrahøjrekræfternes indtog i den amerikanske og en hel stribe EU-landes regeringer er modstanden i de imperialistiske lande også blevet kraftigere. Den nuværende generation af unge udgør et problem for de herskende, for den vokser til politisk indsigt og aktivitet.

MASSEKAMP IGEN

Det er nødvendigt for et kommunistisk parti at forholde sig aktivt til en situation med voksende massekampe – og APK har også prioriteret dette, efter evne og kræfter, måske tilmed lidt ud over kræfterne umiddelbart. Vi har været særdeles aktive i krigsmodstanden på landsplan siden 11. september og også øvet betydelig indflydelse på dens udvikling i Danmark. Vi har været aktive i udviklingen af solidariteten med palæstinenserne kamp og øvet betydelig indflydelse på den bevægelse, der har udviklet sig, herunder Boykot-initiativet.

Vi har deltaget i mobiliseringen af modstanden mod Foghs højre regering, som foreløbigt kulminerede med demonstrationen den 20. marts ved

Christiansborg, og i den faglige modstand, som senest har markeret sig ved vedtagelsen af deltidsløven den 16. maj. Her har vores væsentligste betydning ligget i at udstikke og agitere for retningen for kampen, for udviklingen af en aktiv massekamp – på et grundlag, der *ikke* er en opslutning bag en ny Nyrup-regering.

Fra Fogh-regeringens første dag rejste vi parolen om aktiv kamp mod højre-regeringen.

Vi har deltaget i kampen mod Ny Løn og OK2002 – og mod hele serien af reaktionære angreb, fra angrebene på flygtninge og indvandrere til angrebene på ungdommen og uddannelsesområdet, som Fogh og Co. udløste i lyntempo.

Denne omfattende deltagelse i den voksende massekamp er enormt lærerig for partiet og stiller det over for nye krav: Det drejer sig ikke 'blot' om at agitere og propagandere for en rigtig politik, men om at få rejst de rigtige konkrete (aktions-)paroler, opstillet de rigtige kampmål og kampopgaver, skridt for skridt, forenet forskellige kræfter i fælles aktion osv.

Det har også betydet, at vi er kommet i konkret clinch med den revisionistiske venstrefløj, venstresocialdemokratismen og andre opportunistiske kræfter, og at vi – ikke mindst i kampen mod den amerikansk-ledte 'krig mod terror', som APK har prioriteret som et centralt kampfelt siden 11. september - har måttet anvende en smidig taktik, manøvrere, indgå midlertidige alliancer osv., altid med henblik på at skabe den *bredest mulige folkelige enhed på et klassekampgrundlag*.

Gennem udviklingen af den nye fredsbevægelse, ikke mindst fredssvejkenden med den internationale fredskonference i januar, og med den nyskabelse, som Fredsmarchen den 20. april var, har vi også fået bekræftet vores opfattelse af enhed: Bred enhed er ikke

Fra Fredsmarchen den 20. april

en koalition af venstrefløjspartier og deres frontorganisationer samt socialdemokratiske (fag)foreninger, *men en folkelig enhed omkring en konkret politik og kamp, bestående af forskellige organisationer, sociale grupper og lag*.

Fredsmarchen var den absolut største manifestation, den nutidige danske fredsbevægelse har gennemført, og den blev gennemført uden støtte fra Socialdemokratiet (som støtter Bushs krig mod terror ubetinget), uden støtte fra SF og under aktiv boykot fra Enhedslisten og de revisionistiske småpartier KPiD og DKP/ML – og uden deres tilknyttede 'masseorganisationer'. Fredsmarchens grundlag og indlysende rigtighed, dens åbenhed over for forskellighed samt mobiliseringen af mange positive kræfter, indbefattet faglige og politiske kræfter – sikrede dens vellykkede gennemførelse. Marchens betydning var, at den kunne fremsætte en politik vendt mod begge regeringsalternativer og deres 100 pct. støtte til USA's krigskurs, mod USA som verdenscenteret for krig og reaktion og også mod EU og de øvrige imperialistmagter.

Det er netop en sådan politik, opportunisterne bekæmper. Den revisionistiske venstrefløjs hovedmål er at bremse kampen mod den amerikanske imperialisme, den kommende supermagt EU og at forberede en ny socialdemokratisk regering. Revisionisternes groteske dækning over USA-imperialismen gik så vidt, som til at de ville bestemme, at de propalæstinensiske demonstrationer kun måtte råbe 'Ned

med Sharon!' og ikke 'Ned med Sharon! Ned med Bush!'.

OPPORTUNISME OG VENSTREFLØJ

Dette er ikke for grove ord. Den revisionistiske venstrefløjs 'opgave' er at tage brodden af kampen mod den amerikanske imperialisme, EU-imperialismen og det socialdemokratiske classesamarbejde. Deres verbale kritik af USA, EU, Nyrop og fagtoppen tjener alene til at tage dampen af klassebevægelsen mod disse. I praksis må massekampen ikke rette sig mod USA. F.eks. var man modstandere af demonstration ved den amerikanske ambassade. I stedet for at sige 'Ud af EU' op til topmødet vil de sige 'Stop Unionen' – osv.

Med Fredskonferencen og Fredsmarchen blev der stillet en rigtig dagsorden på gaderne. Det var lige præcis dette, der udløste et brud i den københavnske fredsbevægelse ('Nej til krig og terror'/'Stop Terrorkrigen') og fik både Enhedslisten og DKP/ML til at fare offentligt ud med angreb på først og fremmest APK.

Der er også grund til at fremhæve en anden manifestation af massekarakter, som har principiel og fremadrettet betydning, nemlig Rød 1. maj i Odense. Mens DKP/ML har nedlagt 'Rød 1. Maj' i Århus og er gået sammen med Socialdemokratiet og 'Rød 1. Maj' i Københavns Fælledpark er degenereret til en platform for det impotente parløb mellem DKP/ML og KPID, er betydningen af Rød 1. Maj i Munke Mose vokset tilsvarende. Det er blevet et stadig mere autoritativt og politisk vigtigt arrangement, *det eneste i landet*, der opfylder den revolutionære 1. majs formål: at udstikke paroler og retninger i massekampen på de helt centrale felter.

SELVSTÆNDIG KLASSE- PLATFORM

APK sætter ind på, at der udvikles en selvstændig platform for arbejderklassens (og dens allieredes) kamp – et grundlag for faglig enhed på et klassekampgrundlag og et grundlag for den samlede kamp i den nuværende periode.

Med dette menes ikke blot et stykke papir med paroler, men en fremadrettet

idé, som vi må sikre de progressive og revolutionære kræfter tilegner sig: *at gøre op med at være halehæng til Socialdemokratiet og satse på det parti eller dets støttepartier som parlamentarisk redskab - men at klassen og dens allierede gennem selvstændige initiativer, aktioner, bevægelse og organisering rykker de centrale krav i forgrunden, kamp mod USA's krig, brud med NATO, ud af EU, kamp for at vælte Fogh-regeringen, kamp for kraftigt nedsat arbejdstid, afskaffelse af Ny Løn osv. Netop den dagsorden, som ikke huer classesamarbejdsfolkene, men som kan rejse og mobilisere dybe lag i klassen og folket.*

Så længe arbejderklassen og venstrekræfterne ikke fremstår som et selvstændigt alternativ til både en borgerlig og socialdemokratisk politik,

rammes de/vi af socialdemokratismens og classesamarbejdets krise, og banen overlades til sociale demagoger af hel- og halvfascistisk tilsnit som Dansk Folkeparti. Det gælder ikke bare for Danmark, men overalt i de gamle imperialistiske lande.

Den 'bløde' opportunistiske danske venstrefløj – der kun er behård og uforsonlig over for de ægte revolutionære kræfter og revolutionære kommunister – formår at kapitulere, hver gang den bliver sat under pres fra borgerskabet, og den gør sig lige så systematisk til halehæng for den socialdemokratiske politik og strategi.

Det er vigtigt at vi propaganderer disse synspunkter og denne realitet, men det er kun i kampen om masserne, at opportunismens ødelæggende politik kan besejres.

Avis søger parti

Dagbladet Arbejderen, som udgives af DKP/ML, befinder sig i en alvorlig situation. Eksistenstruet.

Der er for få læsere, for få abonnenter, for mange udgifter, for lidt begejstring. Avisens situation fyldte meget på det i 1997 renoverede partis 3. kongres, som officielt kaldtes den niende. Det – og så fornyede opfordringer til "samling af kommunisterne", nærmere bestemt sammenlægning af KPID og DKP/ML – som ikke foregår i det tempo, DKP/ML's formand Jørgen Petersen stadig mere plæderer for.

Det "kommunistiske masseparti", som Jørgen Petersen og Co. i '97 meddelte offentligheden ville blive realiseret i hurtigt tempo, da "venstresekterismen" i partiet (repræsenteret af partiets formand og en samlet centralkomite gennem næsten to årtier) nu var overvundet, er endt i desperate appeller til først og fremmest KPID. Om der kommer et barn ud af disse parringsbestræbelser, må vi vente at se. Det bliver i al fald ikke et marxistisk-leninistisk barn, og heller

ikke noget "masseparti", uanset hvordan det defineres.

Dagbladet Arbejderen er DKP/ML's vigtigste aktiv. Det er ikke en kommunistisk avis, men det kan prale af – og gør det også - at være det eneste dagblad i landet "med rødder i arbejderbevægelsen". Faktisk er partiet lig med avisen, for i '97 likvideredes DKP/ML som kommunistisk parti.

Det er hovedårsagen til avisens eksistenskrise. Et ægte rødt dagblad kan – viser al dansk erfaring – kun udgives og overleve, hvis det bæres af et kommunistisk parti, der er parat til at yde store ofre for at sikre dets eksistens og har den nødvendige tro på – ikke avisen som sådan, men avisens mission som en del af partiets kamp for revolutionen og socialismen.

Det parti eksisterer simpelthen ikke.

Derfor søger avisen nu et nyt parti.

Fremtidsudsigterne for "Arbejderen" er dystre.

-pp

LAW anklager Israel

Pressemeddelelse fra STOP TERRORKRIGEN

Den 16. maj om morgenen skød og dræbte israelske besættelsesstyrker en palæstinensisk sikkerhedsofficer. Dette var endnu en ulovlig henrettelse foretaget af israelske styrker i denne uge. Ifølge en undersøgelse foretaget af LAW indtog israelske styrker landsbyen Betunia vest for Ramallah, omringede en beboelsesblok, brød ind i en lejlighed og skød den 21-årige Mohammad Ghanam og smed hans lig ud af vinduet. To af hans kammerater blev bortført til et ukendt sted. Ifølge lægerne på hospitalet i Ramallah blev Ghanam skudt på tæt hold og hans krop derefter parteret med et skarpt instru-

ment. Ghanam er den tredje palæstinenser, der på denne måde er blevet myrdet inden for de sidste 48 timer af israelske styrker. Den 15. maj dræbte israelerne Khaled Abu al-Khayran (38) og Ahmad Za'mara (26) i Halhoul nær Hebron.

Mindst 81 civilpersoner er således blevet myrdet under israelernes vilkårlige henrettelsestogter, heraf 26, der tilfældigt blev vidne til de israelske overgreb.

LAW understreger, at ulovlige henrettelser er at sammenligne med forsætlige mord og som sådanne brud på Geneve-konventionen, og de skal derfor behandles som krigsforbrydelser.

Israels fortsatte grove krænkelser af Geneve-konventionen og vedvarende brud på grundlæggende menneskeretigheder understreger behovet for en uvildig international undersøgelse af Israels virksomhed i de besatte palæstinensiske territorier. De ansvarlige for begåede forbrydelser må stilles for en international domstol, kræver LAW.

Kilde: www.lawsociety.org

Åbent brev til regering og folketing

Lørdag den 11. maj deltog Boykot Israel-aktivister i aktiviteter foran en lang række supermarkeder i København og mødtes om eftermiddagen til manifestation på Staunings Plads. Her blev følgende henvendelse til den danske regering vedtaget:

Den danske regering forsøger at 'dele sol og vind lige' i Israel/Palæstina-konflikten og støtter via sin 'neutrale holdning' reelt konflikten stærkeste magt, staten Israel. I sidste uge undlod Danmark at stemme for hele udtalelsen fra FN's generalforsamling, der fordømmer Israels voldelige fremfærd i flygtningelejren Jenin; fra dansk side kunne man kun stemme for opfordringen til at gennemføre en undersøgelse af massakren i Jenin. Vi kræver, at den danske regering tager afstand fra Israels ulovlige besættelse og grusomme massakrer.

Sommer under røde faner...

Verden over rejser folkene sig mod imperialisme og terror-krig. På DKUs sommerlejr sætter vi tingene i perspektiv:

Bush * Sharon * Fogh

Folkenes kamp i
**Latinamerika *
Mellemøsten * Asien *
Afrika * Europa**

**Sol, strand, film, debat -
Hygge ved bålet og rød
olympiade**

Vær med når DKU indtager
Nordfyn 7. til 13. juli
- det er aldrig for sent at blive klogere!

DKU

Information og tilmelding:
dku@dku99.dk / tlf.: 35 43 49 50

APKs sommerlejr 2002 på Nordfyn

Fra lørdag d. 7. juli - fredag d. 13. juli

Centrale temaer:

- Modstand mod Højreregeringen
Herunder den faglige kamp
- USA's terrorkrig
- Unionsstatsopbygningen

Pris:

Voksne 1050 kr., Deltagere på overførselsindkomster 800 kr.
Børn under 7 gratis Fra 7-13 250 kr.
Enkelt dag inkl. overnatning 225 kr

På lejren vil der være oplæg, diskussioner og workshops.

Sport, kultur, familie og børnearrangementer hører med på en rød sommerlejr.

En af dagene er udflugtsdag. Lejren er på Nordfyn tæt ved vandet.

Krigsmodstanden på Fyn i demonstration

Unge fra 14 anbefales DKUs sommerlejr, der afholdes parallelt samme sted.

Tilmelding, program og oplysninger om fællestransport fås hos:

APK-Fyn

Skibhusvej 100 st th.
5000 Odense C Tlf. 66148983

**Email: apk@apk2000.dk
www.apk2000.dk**

Fra Danmark eksporteres våbendele til F16-fly til Israel – våben, som anvendes af israelsk militær til bombing af palæstinensiske mål.

Eksporten er i strid med EU's regler, som forbyder eksport af våben til lande, der overtræder grundlæggende menneskerettigheder og internationale traktater.

Vi kræver, at den danske regering stopper al våbensalg til terrorstaten Israel.

Boykot Israel Kampagnen vil gennem økonomisk, politisk, kulturel og diplomatisk boykot tvinge Israel ud af de besatte områder. Boykot er et nyttigt og nødvendigt middel, når internationale regler og FN-resolutioner bliver mødt med foragt - som i tilfældet Israel.

Med det formål at tvinge Israel ud af de besatte områder og få stoppet den israelske statsterror kræver vi, at den danske regering og EU indfører skrappe økonomiske sanktioner mod staten Israel.

**Boykot Israel -
Israel ud af de besatte områder - NU**

*Vedtaget på Boykot Israel-mødet på
Staunings Plads i København.
11. maj 2002*

Ikke alle udlændinge er velkomne i Japan

Pressemeddelelse fra Amnesty International

Samtidig med at tusinder af udlændinge ankommer til Japan for at følge fodbold-VM, offentliggør Amnesty International en rapport, som afslører japanske myndigheders overgreb mod udlændinge, der ønsker at få adgang til landet.

Amnesty Internationals rapport "Velkommen til Japan?" afslører, at tusinder af udlændinge, heraf mange fra udviklingslandene, hvert år bliver taget til side til forhør, tilbageholdelse og deportation. Nogle nægtes retten til at søge asyl, mens andre bliver nægtet adgang til Japan på trods af, at de er i besiddelse af den krævede rejsedokumentation. Siden 11. september har der været en række sager med asylansøgere, som er blevet nægtet adgang til landet, fordi de var fra Afghanistan eller Mellemøsten.

- Uviljen mod fremmede er stigende i mange lande. Det har svækket opbakningen til at tage mod forfulgte. Amnestys rapport viser et mere alvorligt skred i denne udvikling i Japan, end det vi hidtil har set i Europa. Rapporten dokumenterer, hvad Europa skal passe på for ikke at ryge ud af samme tangent, siger Lars Normann Jørgensen, generalsekretær i Amnesty International.

I rapporten fortælles bl.a. om anholdelser, hvor de arresterede i flere uger er blevet lukket inde i celler uden vinduer og uden mulighed for at kunne få motion. Derudover er blevet nægtet juridisk rådgivning og adgang til medicinsk behandling. Nogle af udlændingene har fået tæsk af de private sikkerhedsfolk, som holder de tilbageholdte under opsyn. Tilbageholdte udlændinge er ligeledes blevet tvunget til at betale for "kost og logi".

Amnesty International opfordrer i rapporten den japanske regering til at overholde de internationale regler for behandling af de udlændinge, som er genstand for disse vilkårlige lynprocedurer med tilbageholdelse og deportation.

OKTOBER BOGBUTIK

København

Willemoesgade 58 E

2100 København Ø

35 43 49 50

Åbningstid:

Tirsdag 13-17.30

Torsdag 13-17.00

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100

5000 Odense C

66 14 89 83

Åbningstid:

Hverdag 12-17.30

Oktober - Århus

Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C

86 18 40 06

Åbningstid:

Man, ons, fre 14-17.00

Sig tiden nærmer

En "stor begivenhed" nærmer sig. Den ligger byer og de fjerneste afkroge næsten øde.

Selv det for tiden meget synlige politi vil være mindre synligt.

Mange hjem vil præges af mærkbare stridigheder, når de dyrt opkøbte drenge af de store klubber, - og de bagved styrende kapitaler, betræder grønsværen, der bringer mange af seerne i sådan affekt, at deres, - og omgivelsernes helbred udsættes for betydelig overlast, hvis deres yndlinge ikke efterlever de forventede krav om sejr.

- Hvad drejer alt dette sig om.

- Jo, - V.M. - i fodbold.

Deltidslov i strid modvind

Mere end 20.000 arbejdere nedlagde arbejdet 16. maj. Mere end 200 virksomheder landet over blev ramt af strejke. Forinden havde 80 deputationer protesteret over for Folketingets arbejdsmarkedsudvalg.

Lufthavnen i Kastrup blev lukket. 1.500 metalarbejdere i Århus og 100 ansatte på Danish Crown på Fyn nedlagde arbejdet. Lindøværftet lukkede. Horsens, Ålborg, Esbjerg, Vejen, Randers, København osv. var ramt af strejker. Overalt på landkortet brød harmen ud i strejker.

Hvad var så årsagen til, at mere end 20.000 skippede en dagløn uden så meget som én opfordring – endsige antydning – fra fagbevægelsens forbundsledere?

Det var en længe opsparet harme, der satte sindene i kog og nu blev udløst med VK-regeringens nylige over- og indgreb. Utilfredsheden med regeringen og dens politik er voldsom, men det er harmen med de sidste ni års politik med Nyrop Rasmussen også. Andenbehandlingen af deltidsforslaget var blot en anledning til at give den indestængte harme luft. Og de faglige ledere gav den mulighed for at få luft. Her var ikke tale om den gængse retorik, der har fredet den socialdemokratiske ledede regering i et lille årti. De faglige ledere kan også se deres egne tydelige interesser i, at bevægelsen markerer sig.

Hans Jensen, Max Bæhring, Poul Erik Skov Christensen, Poul Winckler har kigget regeringen over skuldrene. Ud over at smadre løn- og arbejdsforholdene samt levevilkårene og retighederne for dagpenge- og kontanthjælpsmodtagere vil regeringen tillige antaste Danmarks høje organisationsgrad. 80 pct. organiserede skal bringes under 50 pct.

Her kommer ledernes interesser ind i billedet, fordi medlemmernes kon-

Strejkebevægelsen kræver forslaget OG regeringen fejlet af bordet.

Initiativtagerne til faglige møder landet over har nu bilagt striden til efter den 7. september på trods af, at loven vedtages ved udgangen af maj måned. Fagbevægelsens troværdighed er sat på prøve.

Faglig kommentar

tingenter er deres eksistensgrundlag.

Men strejkebevægelsen 16. maj har ikke "sat sig på røven" for at sikre fagtoppens aristokratiske levevaner. Fagbevægelsen har kun en ringe appel i dag!

De fleste arbejdspladser rummer store grupper, som helst ser sig fri på den 1.000-2.000 kroner store udskrivning, som kontingentet pålægger deres husholdningsbudget. En lille million mennesker på overførselsindkomst er slet ikke repræsenteret af fagbevægelsen, som ikke varetager deres interesser; men tit og ofte i stedet deltager i hylekoret om, at de ikke gider arbejde.

Det er på arbejdspladserne også meget vanskeligt at se konsekvensen af de faglige lederes protest, når de for få uger siden tegnede en ny minusoverenskomst for 640.000 offentlige ansatte i amter og kommuner. En overenskomst, de anbefalede og manipulerede medlemmerne til at stemme for. For få måneder siden tegnede andre forbundsledere en

minusoverenskomst for omkring 260.000 statsansatte. Blækket var ikke tørt, førend de ansatte blev stillet massefyringer i udsigt. Hvordan harmonerer deres "protester" mod regeringens politik, når de selv underskriver minusoverenskomster, som reelt freder og sikrer VK-regeringen på taburetterne?

På landets tillidsmandsmøder fik initiativtagerne da også vedtaget deres linie for den fremtidige "uro". Bevægelsen skal mødes igen den 7. september til et landsdækkende tillidsmandsmøde, som skal hjælpe en politiklæggende proces på vej. Denne proces anslås til at vare et par år eller tre - og vupti, så er vi tilfældigvis tæt på et nyt folketingsvalg. Så skal socialdemokraterne – uanset formandsnavn – hjælpes tilbage på taburetterne.

Men det er ikke vejen frem for fagbevægelsen. Det rummer ingen appel. Det vil ikke sikre arbejdspladsernes og de udstødes interesser.

Fagbevægelsens fremtid ligger i hænderne på de mange, der med et solidarisk hjerte i dag forsvare fagbevægelsens principper på baggrund af fællesskab og klassekamp for arbejderklassens interesser.

Heri ligger en vigtig diskussion på skuldrene af de mange tillidsmandsnetværk, der er skudt op i alle større byer, siden VK-regeringen er trådt til!

De kommende platforme, der nu formuleres lokalt, må ikke bare tage udgangspunkt i kravene og modstanden til VK-regeringen, men også tage afsæt i, hvor vi vil hen, samt hvilken bevægelse vi vil have, og hvilke redskaber og organisationer den har brug for.

Der er brug for noget helt nyt. Der er brug for en organisering, som inddrager de udstødte og deres interesser på baggrund af solidaritet og kampfællesskab. *FJ*